

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην ἕκτην ἑκάστου μηνός,

Ἰ. π. ο.

Ἀλεξάνδρου Γ. Σκαλίδου

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΚΑΘΙΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παρατήματος	δραχ. 10.
Ἐν Τουρκίᾳ	εξάγ. 8.	” ”	εξάγ. 16.
Ἐν Μολδοβλαχίᾳ	εἰλωρ. 1.	” ”	εἰλωρ. 2.

Ἡ συνδρομὴ ἔρχεται τὴν 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγει τὴν 30 Σεπτεμβρίου.

ΑΘΗΝΗΣΙ.

Ἐκ τοῦ ΓΕΩΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΣΤΟΥ

ΘΕΟΣ ΣΥΣΤΟΝΗΛΛΑΙΩΤΙΣΜΟΣ,
ΔΡΟ. 14.

1868.

ΕΤΟΣ Γ'. ΦΥΛΑΑΔ. 92.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Εν Ἀθήναις, τῇ 16 Ἰουλίου 1868.

Περὶ τῆς ποιήσεως τῶν Ζακυνθίων. — Μηνρὶ κῆ σποργή. — Καύνειος ἔρωσ. — Ποίησις. — Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλέης. — Ποικίλα. Εἰδεποιήσις.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΖΑΚΥΝΘΙΩΝ.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ
ΠΕΡΙΚΛΕΗ

ΕΛΕΝΗΝ ΓΚΙΚΑ
ΠΡΙΚΓΠΗΣΑΝ ΜΑΣΑΔΣΚΗ
ΔΩΡΑΝ ΙΣΤΡΙΑΝ.

Ἐκ Ζακύνθου Μαρτίου 20

Περιφανεστάτη κυρία!

Ἐνθυμοῦμαι αἰεὶ τὰς σοφὰς συνδιαλέξεις, ὅτε, ἐκ τοῦ πρόσεγγυς πέρυσι συναστρεφόμενος ἴμιν ἐν τῇ περιφανεῖ ἐπέλει, τῇ κατὰ τὸν ἀξιοθέατον περίπατον εἰς Ἀρδέντας τῆς ἐμπορικωτάτης Διδόρνου, ἐθαύμαζον τὴν ἀριστινοϊάν σου. Χαρίεσσα μὲν τὴν μορφήν, ὅσον ἀγγελικὴ εἰς τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς, καὶ ἀκτινοβολοῦσα διὰ λόγων τὰς λάμπεις τῆς μεγαλονοίας, ἀδύνατον μοι ἐποίησεν τὸ νὰ μὴ συναισθάνωμαι ἐν τῇ καρδίᾳ τὴν ἔλξιν τῆς μεγαλοφυΐας, ἣτις ἐκπράττει με το-

σαύτας ἐρασμίας χάριτας τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς σου. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη συναίσθησις μᾶλλον ἐπληξάνετο, ὅτε, προκειμένου λόγου περὶ ποιήσεως, σὺ, γυνὴ σοφὴ καὶ εὐχίσθητος τὴν καρδίαν ὡς ποταμὸς ἐξεχειλίζεις τοὺς λόγους. Τότε μοι ἐφαίνετο ὅτι συνησθάνεσο ὅλην τὴν φύσιν, μελωδοῦσα τὰ κάλλη τῆς, διαφωτίζουσα τὸ πνεῦμα, καθαρίζουσα τὸ πάθος, ἐμπνέουσα τὴν τιμὴν καὶ τὸν ἔρωτα εἰς τὴν ἀληθινὴν ἀρετὴν. Πολλάκις κατ' ἐκείνας τὰς ἐπόψεις σοὶ ἐπιπτεν ὁ λόγος καὶ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως. Αὐτῆς ἐθεώρεις τὴν εἰκόνα· ἐξετίμας τὴν ἰσχύν· περιειργάζεσο τὸ ἔνδυμα· ἐφιλοτέχνεις τὸ κάλλος· ἀνεκάλυπτες τὰς διαθέσεις. Ὅποια κρίσις! οἶα βαθύνοια! ὅτε πρὸς τοὺς βλαστήσαντας ἐκ τῆς Κρήτης ποιητὰς, ἢ πρὸς τοὺς κελαδήσαντας τὸ αἶσθημα τῆς καρδίας κατὰ τὰ παράλια τοῦ Βοσπόρου καὶ τοὺς ἀντηχῆσαντας τὰς ἀνδραγαθίας τῶν κλεπτῶν τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Κισσάβου ἔφερες τὰς ὄψεις τῆς διανοίας σου καὶ πρὸς τοὺς Ἐπτανησίους, οἵτινες ἐζωγράφησαν τὰ βίαια πάθη τῶν τυράννων τῆς Ἑλλάδος, ἢ ἱμνησαν τὴν ἐλευθερίαν, ἢ ἐτρα-

γώδησαν τὰ σφοδρὰ πάθη τῆς καρδίας; Ὅποια δὲ καὶ ἡ περιέργειά σου, ὅτε ἤθελες νὰ ἐξακριβώσῃς παρ' ἐμοῦ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ποιητῶν, ὅσοι ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας ἀναφυέντες ἐκ τῆς ἀνθοστολίστου Ζακύνθου, ἐστόλισαν μὲ τὰ εὖσσμα ἀνθη τῆς φαντασίας τὰ στήθη τῆς Καλλιεποῦς Μούσης; Πλὴν ὀλίγα τινά, ὅσα δὲν μοὶ ἐλάνθανεν ἡ μνήμη, πρὸς σὲ ἔλεγον. Ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις σοὶ ὑπεσχόμην, ὅτι, ἅμα ἐπανελθὼν ἐξ Ἰταλίας εἰς τὴν πατρίδα μου, νὰ σοὶ κοινοποιήσω εἴ τι περὶ αὐτῶν ἀνεκαλύπτετο κατὰ τὰς πατρίους ἐρεῦνας μου; Τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην νῦν σπεύδω νὰ ἐκπληρώσω. Εὐτυχῆς δὲ ἔσομαι, ἐὰν ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειαν μεγαλοφυοῦς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν διὰ σοφὰς συγγραφὰς ἡ μὲν Ἑλλάς ἔχει συνήγορον ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς εἰς τὸ μέγα δικαστήριον τῶν φιλοδικαίων πολιτικῶν πολιτικῶν τῆς Εὐρώπης, ἡ δ' Ἐπτάνησος εὖρεν ἄξιον ἐκτιμητὴν τῆς πολιτείας καὶ διανοίας τῆς εἰς τὸν νοήμονα καὶ φιλελεύθερον κόσμον· καὶ οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης προσφέρουσιν εἰς τὴν φιλογράμματον πολιτείαν δείγμα μεγαλονοίας ἰσότιμον τῆς περιφανοῦς Στάελ καὶ τῶν ὁμοίων, ὅσαι διὰ μεγαλοφυΐαν τὸ ὡραῖον φῦλόν σου ἐτίμησαν.

Α'.

Ἰδιῶν χαρακτήρ τῶν Ζακυνθίων.

Γινώσκεις, ὡς σοφῆ, πολλάκις τὰς κλίσεις τῶν λαῶν ἐρευνήσασα, ὅτι ἡ ῥοπή τῆς καρδίας καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ νοῦς τῶν νησιωτῶν δὲν εἶναι αἱ αὐταὶ μὲ τὰς τῶν Ἠπειρωτῶν. Πᾶσα νῆσος περὶωρισμένη ὑπ' ὀρίων ἐκτενοῦς θαλάσσης, σχηματίζει μικρὰν τινα οἰκίαν στερεάν, ἧς τὰ φυσικὰ συστατικά, τὸ πολυειδὲς σχῆμα, ἡ γονιμότης τοῦ ἐδάφους, καὶ ἡ ποικίλη θέα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον αἰεὶ περιστέλλονται, ἢ ἐν ἐκτενεὶ ἠπειρῶ, ὅπου ἡ φύσις, ἀκμαῖον ἐκθέτει τὸ λαμπρὸν μεγαλεῖόν τῆς. Ἐκ τούτων πολὺ διάφοροι ἢ τῶν ἀπέναντι γειτόνων Ἠπειρωτικῶν λαῶν ἀποτελοῦνται αἱ ἔξεις καὶ συνήθειαι τῶν ἐγκατοίκων ἐκάστης νήσου. Ἰδιῶν οὖν τις χαρακτήρ αἰεὶ διακρίνει τὸν νησιώτην καθ' ὅλην τὴν διέξοδον τῆς ζωῆς. Δυσπρόσιτος αὐτοῖς ἡ συνε-

χῆς καὶ ταχυτάτη συγκοινωνία, ἧς τὰ εὐεργετήματα ἀπολαύουσιν οἱ οἰκούντες ἠπειρωτικὰς πόλεις, μοναδικοὶ οἱ τρόποι διαγωγῆς, καὶ αἱ πολιτικαὶ περιπέτειαι, μικρὰς μὲν σκηνὰς ἀλλ' ἰδιορρυθμοὺς τῆς τύχης παριστῶσαι εἰς τὸ μέγα θέατρον τοῦ κόσμου, συντελοῦσιν ἴδια τινὰ πάθη, ἀ πρωτοτυπίαν διὰ τὴν ἰδιότροπον αὐτῶν ἔξασιν καὶ σφοδρότητα ἐπιφέρονται.

Τοῦ ἰδιάζοντος λοιπὸν χαρακτήρος ὡς νησιώτης καὶ ὁ Ζακύνθιος δὲν ἀπεσπέρηθη. Νῆσος ἡ Ζάκυνθος τεθεῖσα ὑπὸ τῆς φύσεως εἰς τὸ μέσον τῆς νῦν ἐλευθέρως Ἑλλάδος δὲν ὑπόκειται εἰς τοσοῦτον ἐπαισθητοῦς καύσωνας μεσημβρινωτέρων Ἑλληνικῶν χωρῶν. Αἰνιδικαὶ μετεωρικαὶ μεταβολαὶ διαποικίλλουσι καὶ εὐκραίζουσι τὰς ἐνταῦθα ἡλικὰς θερμότητας. Εἰς τὰς ἠφαιστῶδεις δὲ ἀνήκουσα αὐτὴ διὰ τὸ ἀργιλῶδες, ἀπήτησεν ἄοκνον φιλεργίαν, ἧτις ἀνεπλήρωσε τὴν ἔλλειψιν γενικῆς γονιμότητος τοῦ ἐδάφους. Ἐδῶ ἡ θάλασσα πότε μὲν γαλήνιος ὡς ὀλόστρωτος καθρέπτῃς ἡλιακῆς ἀκτίνος παρίσταται· ἄλλοτε δὲ, διακυρτῶσα τὰ κύματα ἀνοίγει τὰς ἀβύσσους, ἵνα ἀπορροφήσῃ τὸν μέγαν δράκοντα, ὅστις ἐμπαιζει τοὺς θυμοὺς τῆς. Ὁ κυανόχρους θόλος τοῦ οὐρανοῦ, ὄχι συνεχῶς μαυριζόμενος ὑπὸ σκοτεινοτάτων νεφῶν, καθαρῶς μὲν διαλάμπεται τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ ἑναστρον διάδημά του, ἀγγελον τῆς δόξης τοῦ παντοῦργου, καὶ σκοτεινότερον αἰνίγμα εἰς τὰς τοῦ ἀνθρώπου περιεργείας, διαυγάζεται δὲ τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὸν μέγαν φωστῆρα, ὅστις ἰλαρὸν φῶς διαχέει εἰς τὰ ὑποδεχόμενα τὰς ζωογόνους ἀκτίνάς του. Πεδιάς ἐκτενῆς καὶ περιτειχιζομένη ὑπὸ εὐκάρπων λόφων καὶ ἀλύσεως μακροτενοῦς βουνῶν, ἐνδύεται τὸ πρασινόχρου ἐνδύμα τῶν πολυφύλων ἀμπέλων. Ἄνθη καὶ λούλουδα περιπλέκονται εἰς τοὺς πόδας τοῦ διαβάτου, ὅτε πᾶν δένδρον, πᾶς φραγμὸς κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναγεννήσεως καθίσταται ζωηρὸς ἀνθόδεσμος, καὶ ἀρωματικῆ πνοῆ παντοῦ ἐκφερομένη δίδει φίλημα εἰς ὅλην τὴν φύσιν, ἰσχυροποιούσα τὴν ἀφραστον ἡδονὴν τῆς ψυχῆς. Ρυάκια τινὰ μεταξὺ τούτων διατρέχοντα τοὺς λειμῶνας, ἢ πίπτοντα εἰς τὰς τάφρους καταλευκάνουσι τὰ πλησιόχωρα μὲ τοὺς ἀργυροχρῶδες ἀφρούς. Τὰ γλυκύκαρπα φυτὰ εἰς

τοὺς κήπους καὶ τὰ μακρόθεν φαινόμενα πυκνὰ δάση τῶν ἐλαιῶνων διακοσμοῦσι τοὺς ἀγρούς, καὶ ἐμφαίνουσι τὴν καλλιέργειαν τῶν γεωπόνων κατοίκων τῆς. Ἐδῶ ἡ μαλάχη, ὁ ἡδύσμος, τὸ τριφύλλιον, ὁ θύαμος, ἡ μυρτιά, τὸ χαμαίμηλον, φύονται εἰς τὰς διόδους καὶ τὰ πτηνὰ ἐπικαθήμενα κελαδοῦσι γλυκυθύμως. Ἐκεῖ χορτοφόρος τράπεζα στρώνεται αἰεὶ διὰ τὰ ποιμνία· ἀλλοῦ διεσπαρμέναι συνοικίαι εἰς τὴν πεδιάδα, ἢ πολυοίκητοι κῶμαι περὶ τοὺς πρόποδας τῶν βουνῶν εἶναι αἱ ἀναψυχαὶ τοῦ ὀδοιπόρου, τὸ ἐνδίαστημα τοῦ γεωργοῦ, ἢ ἐπίδειξις τῆς Ἑλληνικῆς ἀπλότητος. Τὸ τερπνὸν τοῦτο ἐν τῇ μεσογειῶ περιθόλιον τῆς φύσεως περιέγραψεν ὁ Εὐγένειος Βούλγαρις (1), ἐμαρτύρησεν ὁ Γάλλος περιηγητὴς Σοβάρ (2), ἐζωγράφησεν ὁ πρόμαχος τοῦ Ῥωμανικισμοῦ Σατωβριάν (3), ὠδοποίησεν ὁ συμπολίτης ἡμῶν Φώσκολος (4), ἐθαύμασεν ὁ Σπών, ὁ Σάνδλερ, ὁ Ὀλλάνδ, ὁ Μούλερ καὶ οἱ λοιποὶ περιηγηθέντες· ἐνῶ ὁ ἀρχαῖος παρατηρητὴς τῆς φύσεως Πίλιος ἐμαρτύρει τὸ ἔξοχον τῆς καρποφορίας.

Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν νῆσον, ὅπου ἡ φύσις ἀνὰ πᾶν βῆμα, ἐν πάσῃ στιγμῇ, φαίνεται ἐνεργὸς, ὅλη εἰς ζῶην, ὅλη εἰς κίνησιν, καὶ τὸ πᾶν ἀναγεννᾶται ἵνα καλλωπισθῇ, τὸ πᾶν καλλωπίζεται ἵνα ἀρέσῃ.

(1) Ὁμοίως ὁ Μίρων τὴν νῆσον ὡς περ καὶ Ὀμηρος ἔλεγεσσαν εἴρηκεν. Οὐδὲν δὲ ἐν τῇ τῶν Ἠρωϊδῶν περιήρηται alla Zacynthus ταπεινὴ ἢ ὑψηλὴ Ζάκυνθος. Ἐκάτερον δὲ ἀληθὲς ὅτι καὶ ὑψηλοῖς ὄρεσι καὶ ἀμφιλαφεσιν ὕλας κομῶσι πάλαι τε ἐπίσημος ἦν (κατὰ Στράβωνος Γεωγραφικῶν Β'. 1) καὶ νῦν οὖν ἡκιστα (κατὰ τὸν συγγραφεὴ παρὰ Οὐίγγ. Γεωγ. M. Helliez), καθ' ἐν τῇ Ζάκυνθος ὑπὸ στάδιον 180 ἢ μίλι. 60 περατομένη καρποῖς παντοῖσις εὐφροσύνῃ εὖσα κλειζέται. (Εὐγενείου Βουλ. σημ. ἐν τῇ μεταφράσει τῆς τοῦ Βιργιλίου Αἰνεϊάδος Β'. III.)

(2) C' est sans centredire à son territoire et à la beauté des sites que l'île de Zante doit le titre de fi or di levante que les Italiens lui donnent (Sauveur. vox Tom. 3, 151).

(3) Chateaubriand itinéraire de Paris à Jérusalem.

(4) Bella è Zacinto a lei versan tesori
L' Angliche navi, a lei dall' alto manda
Più vitali rai l' eterno isole,
Limpido nubi a lei gioie concede,
E selve ampie di ulivi o liberali
I colli di lies. Rosea salute
Spirano le aure dal felice aranzio
Tutte adorate, e dai fiorenti cedri

ὅπου οὐρανός, γῆ, θῆρ καὶ θάλασσα ἐφιλοτιμήθησαν ἵνα δείξωσι λαμπροτέρας καλλωνάς, γύνοντα ἀρθρῶτερα τὰ δῶρα τῶν, καὶ παρέχοντα κατὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἀνατολὴν μικρὸν τινα τύπον τελειότητος τοῦ ἀπεράντου βασιλείου τῶν, ὅπως ὁ διαπλέων τὴν μεσόγειον ξένος μαγεύεται εἰς τὰ θελητῆρα τῆς φύσεως, τίνες ἐντυπώσεις, τίνα αἰσθήματα ἐκ τῶν ἀντικειμένων τῆς φύσεως δὲν διεγείρουσι λαμπρὰς εἰκόνας εἰς εὐλύγιστον καὶ διαπετῶσαν φαντασίαν ἕως τὰ ὕψη τῶν οὐρανῶν, καὶ ἕως αὐτὸν τὸν θρόνον τοῦ ἐπουρανίου ὅπου ἡ ψυχὴ θεωροῦσα τὰ οὐράνιως συννηωμένα μὲ τὰ ἐπίγεια, καὶ ἐξηγοῦσα τὸν ἀπειροτέλειον νοῦν καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ δημιουργοῦ τοῦ κόσμου, θέλει ἀντιληφθῆ τὸ ὡραῖον, θέλει μετεωροσθῆ εἰς τὰ ἀπειρα διαστήματα τοῦ ὕψους, καὶ ἐνθους ὁ ποιητὴς, ὁ εὐφυὴς ζωγράφος, ὁ ἐπιτήδειος καλλιτέχνης ὁ συλλέξῃ τὰς ὕλας του, ὁ ἀεὶ γαλήνη τὴν ψυχὴν του ἀπὸ καλλωνά; ὁ ἀεὶ ἐκχειλίσῃ τὰ πάθη του;

Τῶ ὄντι, σεβαστὴ μοι κυρία, ἐὰν βίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὸν κοινὸν λαὸν τῆς νήσου Ζακύνθου, καὶ θεωρήσωμεν τὰς τάσεις τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας του, θέλωμεν ἴδει πόσον ἐπιρροαίει αὐτὸν τοιαύτη καλὴ φύσις, ἐνεργεῖ καὶ προάγει τὰς ἐμπνεύσεις τῆς. Ὁξύτης αἰσθήσεως, ἐξίππασις νοῦς, κίνησις καρδίας, χαρακτηρίζει τὸν Ζακύνθιον εἰς ὅλας τὰς ὁμάδας του· ἰσχυρὸς δὲ διὰ ταῦτα αὐτὸς εἰς ὀξύθυμους κλίσεις, ἀλλὰ καταπραΰνων αὐτὰς διὰ συγκινήσεως, ἔχει φυσικὴν εὐαισθησίαν, ἧτις, προπορευομένη νοητικῆς ἀναπτύξεως, ἐμβάλλει εἰς τὰς συνδυάσεις τῆς αἰσθημα συμπαθητικωτάτης καρδίας. Ἐπιδεικτικώτατος δὲ εἰς ὅλας τὰς ἐπιχειρήσεις του, ὡς μὴ ἐπαναπυθόμενος εἰς τὸ τυχερὸν, ἀνδιᾶζων δὲ τὸ πρῶτον, καὶ ζητῶν πάντοτε τὸ νέον, καθιστᾶ τὴν εὐαισθησίαν τὸ κύριον ἐλατήριον τῆς ἠθικότητος. Ἐντεῦθεν ἀναπτύσσει ὁ Ζακύνθιος ἐνθουσιασμὸν πυρώδη, ἐπαπειλοῦντα μὲν νὰ διαρπείῃ τὰ πάντα εἰς τὰς ἐξάψεις, ἀλλ' ὄχι διαρκῆ καὶ πολυχρόνιον ὡς ἐπιθυμῶν αἰεὶ φιλονεωτερισμὸν. Ἦρπει τὸ αἰσθημα εἰς φιλοκαλίαν, ἧς τὸ ἔξοχον εὐαριστεῖ αὐτόν. Γίνεται ἐπιρροεπὴς εἰς εὐθυμίας, φιλοθεάμων εἰς σκηνικὰς ὑποκρίσεις καὶ θαυμαστοποιίας, καὶ ἐκφραστικὸς εἰς γλω-

τοποιίας και αστείους. Θέλγεται η καρδιά του εις κάλη ωραίου φύλλου. Η εὐμορφος γυνή πρὸς αὐτὸν εἶναι περιπαθῆς και προσφιλῆς σύντροφος, σύζυγος ἐγκάρδιος και σώφρων, ὅλη ἀφωσιωμένη εις τὴν εὐσέβειαν τοῦ Χριστοῦ και τῆς Παναγίας, ἔκδοτος εις λατρείαν τέκνων και οἰκίας, και ἔτοιμος εις τὸ νὰ συμμερίζηται τὴν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν τοῦ ἀνδρός. Αἰεὶ δὲ προσηλωμένος ἐξ ἀγάπης ὁ Ζακύνθιος εις τὴν οἰκίαν πατρίδα, δὲν ἀγαπᾷ ν' ἀποπλανᾶται ὡς ὁ γείτων αὐτοῦ Κεφαλλὴν εις μεγάλας θαλασσοπορίας διὰ κερδοσκοπίας. Καὶ ἐξόριστος ἢ φυγὰς ὁ ἐγκληματίας του, προτιμᾷ νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν ἐπανελθὼν εις τὴν οἰκίαν, ἢ ν' ἀφήσῃ τὰ ὀστᾶ του θαπτόμενος εις τὰ ξένα. Ἡ ἐπιμονὴ εις μακροχρονίους και δυσκόλους ἐπιχειρήσεις, λείπει ἐξ αὐτοῦ. Διὸ σπανίως εὐαρεστεῖται εις μελέτας ὑπολογισμῶν μαθηματικῆς και ἐπιπόνους θεωρίας θετικῆς τινος ἐπιστήμης. Ἀπονήρευτος, ἐλαφροκίνητος, εὐερέθιστος ὠθεῖται σφοδρῶς ἀπὸ ἐντυπώσεις, οἷας ἐξ ἀπροόπτου διεγείρουσι τὰ αἰσθητήρια εις ζωνρὰν φαντασίαν. Ἐκ τούτων πάντοτε ἐξάπτεται ἀπὸ τὰ θέλητρα παντός ἀντικειμένου τῆς καλῆς φύσεως· τέρπεται εις ἀδρότητας ποιήσεως, μουσικῆς και καλλιτεχνίας. Ἰψοῦται κατὰ τὴν ψυχὴν μεταξὺ τῶν ὁμοφύλων, δεικνύμενος φιλόανθρωπος, φιλόθηρος, ἐλεήμων, φιλοσθηῆς, φιλόξενος, μεγαλόδωρος. Ἐξέχει εις γεωπονίας. Κλαίει μᾶλλον ἄλλου λαοῦ εις τὰς ἀτυχίας τοῦ ὁμοίου του. Ὡς μεγαλήγορος ἐκφράζει τὰ πάθη του με ἐντονωτέραν γλῶσσαν και ἰσχυρωτέραν συγκίνησιν. Καὶ αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς του και αὐτὸς ὁ φονεὺς του, ὅταν διώκεται ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, ἢ ὅταν σύρηται εις τὴν ἀγχόνην, ἀπολαύει τῆς συμπαθείας του, συγκινεὶ τὴν θλίψιν του.

Τοιαύτη συγκίνησις, εὐαισθησία και εὐλυγισία παθῶν, τοσαύτη τάσις νοῦς δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ εὐμεταβόλου και πρᾶου οὐρανοῦ, τῆς τερπνῆς και ωραίας φύσεως τοῦ τόπου του; Αἱ ῥοπαὶ τῆς κλίσεως τῶν ἀνθρώπων, αἱ καλαὶ ἢ κακαὶ πράξεις αὐτῶν ἐπιρρεάζονται ὑπὸ τῶν ἐνδημικῶν προσβολῶν τῆς οἰκίας χώρας, τῆς ἐγχωρίου διαγωγῆς τοῦ συστήματος τῆς κυβερνήσεως. Ἀλλὰ τὸ

κυριώτερον στοιχεῖον τῶν ἠθικῶν διαθέσεων, τὸ μέγα ἐλατήριον τῆς καρδίας λαμβάνει τὰς ὠθήσεις του ἐκ τῆς φύσεως τῆς χώρας, ἐκ τῶν παρεχομένων ὑπ' αὐτῆς μέσων τῆς διαγωγῆς. Ὁ κρυερὸς ὡς τὰ πάγη του ὑπερβόρειος τῆς Εὐρώπης, ἢ ὡς τὸν ἥλιόν του θερμὸς τῆς μεσογείου κάτοικος αὐτῆς εἶναι αἱ ἀποδείξεις. Διὸ και ὁ Ζακύνθιος χώραν ἔχων ἐπιτηδείαν, ἐξ ἧς νὰ γεύηται τὸ ωραῖον, και νὰ προδιατίθεται εις οἰανδήποτε μορφήν ἢ φαντασίαν αὐτοῦ θέλει νὰ δημιουργήσῃ τὰς ἰδανικὰς καλλονὰς, δεικνύεται ποιητῆς, καλλιτέχνης, θεατροποιός, γελωτοποιός, φιλαρμονικός, μουσικός, εὐδοκιμώτερος ἄλλου ὁμοφύλλου. Ὅθεν ὁ ἐμφαινόμενος ποιητῆς του και καλλιτέχνης εἶναι τὸ μαρτύριον τῆς διαθέσεως του, τὸ σύμβολον τῆς φυσικῆς ῥοπῆς του. Ἡ νεωτέρα λοιπὸν ποίησις τῆς Ἑλλάδος και καλλιτεχνία, τὰ πολύτιμα προϊόντα τῆς ἀρχαίας μεγαλονοίας τῆς, ἐν Ζακύνθῳ δεικνύουσι σειρὰν ἀδιάκοπον εὐδοκιμησάντων ποιητῶν και καλλιτεχνῶν εις παντοῖα ἤδη αὐτῶν, ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς μισοελληνικῆς βασιλείας και μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς ἐλευθερίας τῆς. Τοὺς δὲ κατὰ ταῦτα τὰ εἶδη εὐδοκιμήσαντας ἐξῆς θὰ θεωρήσωμεν.

Π. ΧΙΩΤΗΣ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Γλυκεία εἶναι τῆς παιδιάδος ἡ ὄψις, ὅταν ὁ ἥλιος τὰς τελευταίας ἐπ' αὐτῆς ἀκτῖνάς του ῥίπτῃ. Ἐκλείπει τότε πᾶς θόρυβος και πᾶσα βοή, και δὲν ἀκούεται πλέον ἢ ὁ τακτικὸς θροῦς τῶν φύλλων, φρισσόντων ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰν ἐσπερινὴν αὐραν, και τὸ ἠδύμολπον ἄσμα τῆς ἀηδόνης, ἧτις, ὡς και τὴν πρωϊαν, ἀναπτύσσει τοῦ λάρυγγός τῆς τὸ προτέρημα, ἀφοῦ τίς οἶδε πόσας ἐκδρομὰς κάμη κατὰ τὴν ἡμέραν,

Ἀνοῦσι τὰ δένδρα, κλίνουσι τὰ φυτὰ χαριέντως· ἐπὶ τῶν ἀβροσχημῶν καυλῶν των, και ἠδυπάθεια κυριεύει τὸν θεατῆν, ὅταν ἐκ τύχης — ἢ τύχη μόνη κάμνει θχύματα — φέρῃ τὸ βῆμά του πρὸς τὸν ἐπίγειον ἐκεῖνον παράδεισον.

Και δὲν εἶναι μόνον τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνης, και τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, και ὁ θροῦς τῶν φύλλων, τὰ φέροντα εις ἑκστασιν πάντας, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀρχαϊκὸν καλλονὴ τῆς παιδιάδος, αὐτὴ ἡ γλυκύτης ἦν ἀπὸ τῆς πλάσεως τῆς περιεβλήθη ἢ φύσις.

Πρὸ ὀλίγου τὰ πτηνὰ εἶχον ἀποχωρήσει εις τοὺς πυκνοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ἀφοῦ ἔκαμον τὴν συνήθη περιουσίαν των ἀπὸ δάσους εις δάσος· πρὸ ὀλίγου ἢ παιδιάς ἐπανελάβε τὸ μονότονον αὐτῆς ἦθος, και ἡ γαλήνη τῆς πρὸς δύτιν κλινούσης· ἡμέρας ἐπεχύθη εις ὄλα.

Ἡ φύσις περιεβλήθη τὸν ἱερόν της χαρακτῆρα.

Παιδιά δύο ἐκεῖ πλησίον, ἄρρεν και θῆλυ, ἐπταετῆ ἀμρότερα, συμπλίζουσι και συνδιασκεδάζουσι, παραδεδωμένα εις τὰ παιγνιδία των μετὰ τῆς ἀθώας ἐκείνης και ἀγγελικῆς χάριτος, ἧτις εἶναι τὸ δῶρον τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ὁμοιότης τῶν χαρακτῆρων τῶν δύο τούτων μικρῶν χερουβίμ δεικνύει ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς ἐξῆλθον κοιλίας, πρὸς δὲ και ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν και ὥραν εἶδον τοῦ ἡλίου τὸ φῶς. Ἦσαν δίδυμα.

Και ὁ μὲν μικρὸς Ἀδόλφος, ἰππεύων κάλαμον χονδρὸν, ἠγωνίζετο νὰ μιμηθῇ τὸν πατέρα του, τὸν ὁποῖον πολλὰκις ἔτυχε νὰ ἴδῃ ἐπὶ φαϊότροχος ἵππου· ἔτρεχε δὲ μετὰ τοῦ καλάμου, και ἐν τῇ ἀγαλλιᾶσει του τῇ παιδικῇ ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ὑποζύγιόν του ἦτο ἀρετὰ ταχύ, — ταχύ ὅσον και ὁ ἵππος τοῦ πατρός του, — ἐνῶ δὲν ἴδρονεν ὁ κάλαμος ἀλλ' οἱ μικροὶ και τρυφεροὶ του πόδες.

Ἡ δὲ μικρὰ Κλημεντία, ἐν ταῖς ὠλέναις πλαγγόνα κρατοῦσα, τὴν ἐνανούριζε με τὴν γλυκεῖαν της φωνὴν, ἀκολουθοῦσα συγχρόνως με τὸ βλέμμα τὸν ἄφροντιν ἀδελφόν της, τὸν ὁποῖον ἐσωτερικῶς, βέβαια, ἠλεγγεν ἢ τρυφερὰ καρδία της, ὡς μὴ πεπρικοισμένον, καθὼς αὐτὴ, διὰ τῶν μητρικῶν αἰσθημάτων.

Ὁ Ἀδόλφος, ὅμως, δὲν ἤθελε νὰ κουράσῃ τὸν ἵππον του. Ἦτο εὐσπλαγχνος.

Ἐκεῖ πλησίον ἔρρεν ἡρέμα τὸ γλυκὺ ὕδωρ πηγῆς.

Πρὸς τὴν πηγὴν λοιπὸν διηύθυνε τὰ βήματά του, διὰ νὰ πῆ μὲν αὐτὸς ὀλίγον ὕδωρ, διότι εἶχεν ἰδρώσει ἀρετὰ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν ἐνῶ ἵππευε, κυρίως ὅμως διὰ νὰ ἀναπαυθῇ τὸ ὑποζύγιόν του.

Ἀῖφνης μικρὰ κραυγὴ τὸν ἐσταμάτησεν. Ἐτρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο ἡ ἀδελφὴ του, και τί νὰ ἴδῃ!

Ἡ μικρὰ Κλημεντία εἶχεν ἀνατραπῆ εις τὰ ὀπίσω και ἔκειτο ἀναίσθητος, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς χλόης· ἐπρόφρασεν ὁ Ἀδόλφος νὰ παρατηρήτῃ κάτι τι μικρὸν, ὡσὺν ἔρπετον, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε νὰ κρεβῆ εις τὸ πύκνωμα τῶν θάμνων.

Ἐνόησε τότε τί συνέβη.

Μεταχειρισθεὶς τὸ ὑποζύγιόν του ἀντιῥοπαλοῦ, ἔδραμεν ἀτρώμητος πρὸς τοὺς θάμνους και ἐπρόφρασε τὴν οὐρὰν τοῦ ἔρπετου. Τὸ ἐκτύπησε στιβαρῶς δις και τρις, και ὦ τοῦ θαύματος! ἐξῆλθε νικητῆς τοῦ ἀγῶνος. Τὸ ἔρπετον ἔμεινε μετ' ὀλίγον ἀκίνητον.

Ὁ Ἀδόλφος ἔλαβε τότε πολλὴν ἔφρασιν νὰ σηκώσῃ τὸ τρίπαιδιόν του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν· ἄλλως τε, ἡ ἀδελφὴ του ἔκειτο ἐκεῖ πλησίον ἀναίσθητος. Ἐπρεπε νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ἐδραμε λοιπὸν πρὸς αὐτήν.

Ἦδη ἡ Κλημεντία συνήρχετο εις ἐκυτὴν. Τὸ δυστυχὲς κοράσιον μὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ. Τόσον ἦτο κυριευμένον ὑπὸ τοῦ τρόμου.

« Ἀδόλφε, Ἀδόλφε! . . . ἔλα . . . δὲν ἠξέυρω τί ἔχω ἐδῶ . . . τὸ 'φείδι . . . μ' ἐδάγκασε, εἶπε με διακεκομμένην φωνὴν, δεικνύουσα τὴν δεξιὰν χεῖρά της.

— Τὸ 'φείδι σ' ἐδάγκασε! ἀνεφώνησεν ἐντρομος ὁ ἀδελφός της. Καλὰ ἔκαμα και τὸ ἐτκότῳσα! ἔλα, ἔλα, πᾶμα 'ς τὸ 'σπίτι, 'ς τὴν μητέρα . . . μήπως πάθῃς τίποτε . . . »

Μετ' ὀλίγον ἡ κόρη συνελθοῦσα ἐντελῶς διηυθύνθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της εις τὴν ἄκραν τῆς παιδιάδος.

Ἐκεῖ ἦτο ὁ οἰκίτης ὅπου ἐκάθητο ἡ μήτηρ τῶν δύο παιδιῶν, ῥάπτουσα, εις

τὸ φῶς τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

Ἡ Λουίζα ἦτον νέα καὶ ὠραία. Ἀγγελική ἦτο ἡ καλλονὴ τοῦ προσώπου τῆς, καὶ ἄθωα καὶ ἄδολος ἡ συμπεριφορὰ τῆς. Καθ' ἣν στιγμὴν τὰ δύο παιδιά εἰσῆρχοντο, ἡ λεπτὴ χεὶρ τῆς ἐκράτει βελόνην καὶ ἔρραπτεν ὑποκάμισον, τὸ τῆς Κλημεντίας βέβαια, ἐνῶ διὰ τοῦ μικροῦ καὶ λεπτοφυοῦς ποδός τῆς ἐκλίνει τὴν κοιτίδα κοιμημένου βρέφους.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀδόλφου τὴν ἀπέσπασεν ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς.

«Μητέρα, ἔλα· ἰδὲ ἡ Κλημεντία τί ἔχει ἐν τῷ χερί... τὴν ἐδάγκασε φεῖδι...»

— «Φεῖδι τὴν ἐδάγκασε!» ἀνεβόησεν ἡ τάλαινα μήτηρ.

Καὶ παρευθὺς, ἀφείσα καὶ βελόνην καὶ πανίον καὶ κοιτίδα, ὤρμησε πρὸς τὸ θυγάτριόν τῆς καὶ τὸ περιέσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ὡτανεὶ ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ ἐπερχόμενον κίνδυνον.

«Φεῖδι τὴν ἐδάγκασε! ἐπανέλαβε» καὶ σὺ, ἄθλιε, ποῦ ἦσουν; δὲν σοι εἶπα νὰ τὴν προσέχη;... Ὡ, Θεέ μου, Θεέ μου! Φεῖδι τὴν ἐδάγκασε!... Καὶ τώρα τί νὰ κάμω; ποῦ βοήθεια;...»

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τὴν ὑπερτάτην τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς μητρικῆς παραφροσύνης στιγμὴν, εὐρυστος χωρικός εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἰκίσκον.

Ἦτο ὁ ἀγαθὸς Γουλιέλμος, ὁ σύζυγος τῆς Λουίζης.

«Ἐλα, ἔλα... Ἄχ! ὁ οὐρανὸς σ' ἔστειλεν! ἀνέκραξεν ἡ ἄθλια μήτηρ.

— Τί εἶναι; τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Γουλιέλμος.

— Δὲν βλέπεις! ὄφρις... ἔχιδνα ἐδάγκασε τὴν κόρην μας... Καὶ τώρα πῶς νὰ γένη... πῶς θὰ ἐμποδίσωμεν τὸν κίνδυνον;

— Στάσου, Λουίζα! πρόσμενέ με ὀλίγον· ὑπάγω νὰ φέρω ἓνα σκυλί, διὰ νὰ λείξῃ τὴν πληγὴν...»

Καὶ ὁ καλὸς Γουλιέλμος ἐξῆλθε ταχέως πρὸς ζήτησιν κυναρίου.

Τὸ φάρμακον τοῦτο ἦτο τῷ ὄντι ἀλάνθαστον· ὁ κύων λείων τὴν πληγὴν λαμβάνει συγχρόνως τὸ δηλητήριον καὶ ἀντὶ τοῦ δηχθέντος εὐρίσκει αὐτὸς τὸν θάνατον.

Ἡ προσδοκία τῆς δυστήνου μητρὸς

ἦτο φρικώδης· ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐνόμιζε τὸν θάνατον ἐπερχόμενον ὅπως κλείσῃ τὰ βλέφαρα τῆς θυγατρὸς τῆς.

Καὶ τότε μεγάλην ἀπόφασιν τῇ ὑπηγόρευσεν ἡ μητρικὴ τῆς φιλοστοργία.

«Τί! εἶπε· θὰ περιμείνω τὴν ὥραν, καὶ τὸ παιδί μου νὰ ἐκπνέῃ! καὶ ἔπειτα πρὸς τί ν' ἀποθάνῃ ἀδίκως ἐν ἄθῳον κυνάριον; μὴ δὲν δύναιμι νὰ κάμω ἐγὼ, καὶ μάλιστα τώρα εὐθύς, ὅ,τι ἐκεῖνο θὰ κάμῃ;...»

Καὶ ἤρχισε ν' ἀπομυζᾷ τὴν πληγὴν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἣτις ἄλλως τε ἦτο πολὺ δυσδιάκριτος.

Ἡ ἀνδρεία μήτηρ, μετὰ τὸ θαυμάσιον τοῦτο δεῖγμα τῆς μητρικῆς ἀγάπης, ἐκάθησε παρὰ τῇ κορασίδι, μειδιῶσα μελαγχολικὸν καὶ οὐράνιον μειδίαμα καὶ καρτερικῶς προσμένουσα τοὺς πόνους τοῦ ἐκμυζηθέντος δηλητηρίου.

Ἐν τούτοις ὁ μικρὸς Ἀδόλφος, ἰδὼν τὴν μητέρα του καταγινομένην εἰς τὸ νὰ καθαρῖζῃ τὴν πληγὴν διὰ τοῦ στόματός τῆς, ἐνόησεν ἔντρομος, εἰ καὶ ἀμυδρῶς, τὴν πραγματικότητά, καὶ ἐξῆλθεν ὅπως καλῆσῃ τὸν πατέρα του. Ἀλλ' οὗτος τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐπανήρχετο μὲ ἦθος πολὺ διαφορετικώτερον παρ' ὅ,τι ἐπερίμενεν ὁ υἱὸς του.

Ὅτε δὲ ἤκουσε τὴν πρᾶξιν τῆς Λουίζης, ὁ Γουλιέλμος εἰσῆλθε παράφορος εἰς τὸν οἰκίσκον, καὶ δρᾶμῶν ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὴν τόσον ἀφωσιωμένην ἐκείνην γυναῖκα, ἣτις ἐθυσίαζεν αἷμα καὶ ὑπαρξίν ὀλόκληρον χάριν τῆς ζωῆς τῆς θυγατρὸς τῆς.

«Εὐγε, ἀξία γυνή! τῇ εἶπε χαρᾶς χέων δάκρυα. Τὸ τέκνον σου θὰ ζήσῃ, θὰ ζήσῃς δὲ καὶ σὺ, Λουίζα μου, διότι τὸ ἐρπετόν, τὸ εἶδα... δὲν ἦτο ἀπὸ τὰ φαρμακικά!»

Καὶ τὰς λέξεις ταύτας συνώδευσεν ὁ καλὸς Γουλιέλμος δι' ἠχηροῦ φιλήματος, ὅπερ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν ῥοδοχρόων παρειῶν τῆς φιλοστόργου Λουίζης, καὶ εἰς τὸ ὅποιον αὕτη ἀνταπεκρίθη περιπτύξαμένη αὐτὸν καὶ καταφιλοῦσα τὰ τέκνα τῆς...»

Καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξυπνήσαν τὸ ἐν τῇ κοιτίδι βρέφος ἐξήπλου τὰς μικρὰς αὐτοῦ χεῖρας πρὸς τὴν μητέρα του, ὡσανεὶ τὴν εὐλόγηι...»

Καὶ ὅτε ἡ ἐσπέρα πηλὸν ἐν μέσῳ τῆς ἀγαλλιᾶσεως τῶν παιδίων, τῆς γηθοσύνης τῆς Λουίζης, καὶ τῶν ἀνευφημιῶν τοῦ συζύγου, εὐχαριστοῦντος ἐγκαρδῶς τῷ Θεῷ, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ τοιαύτην σύντροφον.

Πόσῃν ἀνάγκην ἔχει δυστυχῶς τῶν τοιούτων συζύγων καὶ μητέρων ἡ κυνάρια μας!

Γ. Α. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ΚΑΥΝΕΙΟΣ ΕΡΩΣ

ΗΓΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ.

(Συνέχεια, ἴδε Φυλλ. 91.)

VIII.

Ὁ Καῦνος, ὡς εἶδομεν, εἶχε προχθὲς ἐπιστρέψαι ἐκ τῆς μεγάλης πρὸς Ἱέραν ἐκδρομῆς. Ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι βίος, ἡ ἀλλαγὴ τῆς περὶ τὴν τροφὴν διαίτης, ἡ εἰς τὸ κυνήγιον ἐνασχόλησις του μετέλλαξαν κάπως τὴν μορφήν τοῦ γελοῦτος νεανίου. Εἶχεν ἀναχωρήσει μετ' ἰούλων ἐπὶ τῆς παρειᾶς καὶ ἐπέστρεψεν ἤδη νέος γενεῶν. Ἡ ἀτημέλητος κόμη του αὐξάνθησα, ἐκυμάτιζεν ἐπιχαρίτως ἐπὶ τοῦ τραχήλου του. Ἡ ἐνδυμασία του, ἐκ τῆς εἰς τὰ ὄρεινὰ μέρη διατριβῆς του, εἶχε κηλιδωθῆ, ὥστε ἠναγκάσθη, ἐν τῇ ἐκδρομῇ ἐπιβῶν, νὰ ἐνδυθῆ νῆαν τινὰ ἀπλὴν μὲν ἀλλὰ λευκότεραν χιόνας. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ἐν Καρίᾳ ἀνάκτορον τοῦ Κούρτου· ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ ἔπρεπε νὰ διέλθῃ καὶ πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἐσύχναζον αἱ παρθένοι. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ὑποπτευθῆ τις ὅτι ἐπεθύμει νὰ διέλθῃ πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ἵνα ἴδῃ τοὺς λευκοὺς πόδας καὶ τὰς ἀστράς ὠλένας τῶν ἐπὶ τῶν ὄχθων πλουσιῶν κορῶν, ὅπως τινὲς τῶν σημερινῶν, χάριν ποιητικῆς ἔσως ἐμπνεύσεως, συχνάζουσιν εἰς τὸ βῆμα τῆς Καλλιφύνης, ἵνα βλέπωσι τὰς σημερινὰς Ἰλισσιᾶδας καὶ νηρηΐδας, πλουσιῶνας ἐν τῷ ὕδατι αὐτῆς. Τί δὲ μᾶς κω-

λύει τοῦ νὰ διοματώμεν καὶ τὰς σημερινὰς Ἰλισσιᾶδας νέμρας; Μήπως οἱ πόδες, τὰ στίβη τῶν ἀρχαίων εἶχόν τι ἰδιάζον; Μήπως αἱ κνήμιαι καὶ αἱ παρειαὶ των δὲν δύνανται νὰ γαργαλίωσι τὸν ἠθικώτερον τῶν παρ' ἡμῖν Σωκρατῶν;

Ἐν τούτοις ὁ Καῦνος διέβη πλησίον τοῦ ποταμοῦ. Γνωρίζει δὲ ὁ ἀναγνώστης τοῦ Καῦνου τὸν ὑπερήφανον χαρακτήρα καὶ τὴν πρὸς τὰς γυναῖκας ψυχρότητα του. Διαβάνων ὁ Καῦνος εἶδε κόρην λουομένην. Ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ παρεκκλινή τῆς ὁδοῦ, ἵνα μὴ νομίσῃ ἐκείνη ὅτι χάριν αὐτῆς διέβαινεν ἐκεῖσε. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβε νὰ ἐμποδίσῃ βλέμμα τι ἐκπευπόμενον ἀπὸ τῶν ὀμμάτων του. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξεπέμπετο ὁ κεραυνὸς οὗτος, ἠσθάνθη ἐν αὐτῷ παλμὸν τινα ἠχηρόν. Ἡ κόρη ἀνταπεκρίθη διὰ βλέμματος, ἐξ ἴσου πυρώδους. Διῆλθε στιγμὴ τις καθ' ἣν τὸ τεθολωμένον ὄμμα τοῦ Καῦνου, ἦτο προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ὄμματος ἐκείνης.

Μετανοῶν, διότι ἔρριψε βλέμμα συμπαθὲς καὶ ἐρωτικὸν πρὸς γυναῖκα, ἀλλ' αἰσθανόμενος ἐν ἐκυτῷ φλόγα τινὰ ἡδονικὴν, ἔμενεν ἀμφίρροπος· ἀλλ' ἐπὶ τέλους τρὶς ἐπιστρέψας καὶ ἰδὼν τὴν κόρην, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορον. Θαμβωθείς ὑπὸ μυστηριώδους φωτὸς ἐκείνας τὰς στιγμὰς δὲν ἐπρόσεξεν ἵνα ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀδελφὴν του Βιβλίδα. Διὸ, ὅταν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Βιβλίδα εἶχε μείνει ἐπὶ στιγμὴν τεταραγμένος. Τὴν ἐπιούσαν ἐπεσκέφθη τὸ μέρος ἐκεῖνο εἰς ὃ ἀπῆντησεν ἐκείνην. Ἀλλὰ μὴ ἰδὼν αὐτὴν ἐπανῆλθε μετὰ λύπης εἰς τὸ ἀνάκτορον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὡς καὶ τὴν νύκτα διῆλθεν ἐν διαλογισμοῖς. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ διατί τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τὸν εἶχε καταθέλξει τοσοῦτον, ὥστε νὰ αἰσθανθῆ τὴν καρδίαν του πάλλουσαν, ἐντούτοις τὴν πρῶταν ταύτην ἐπανῆλθεν ἐνωρὶς εἰς τὸ μέρος τῆς πρώτης συναντήσεως.

Τί συνέβη ἐκεῖ εἶδομεν ἤδη.

Τεθραμβωμένος ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου εἰς αὐτὸν πάθους διέκρινε τὴν ἰδίαν ἐκείνην κόρην, ἀλλ' ἐν αὐτῇ διέκρινε τὸ πρόσωπον τῆς ἀδελφῆς του Βιβλίδος. Τὸ αὐτὸ συνέβαινε καὶ εἰς τὴν Βιβλίδα. Διέκρινε μὲν ἐν τῷ Καῦνῳ τὸν πρῶτον ἐκεῖνον ὀδοιπόρον, ἀλλὰ καὶ ἐν τούτῳ διέβλεπε τὸν ἀδελφόν τῆς Καῦνον.

Έρωτική τις άστραπή εθάμβωσεν άμφοτέρους, οὗς ήνωσε παραχρήμα ο έρωτικός μαγνήτης. Έκ τής ένώσεως ταύτης προέκυψεν έν φίλημα. Το φίλημα τούτο υπήρξε παράδοxon! 'Απαίσιον συνάμα και ιερόν, άδελφικόν και έρωτικόν!

Μετά τήν περίπτωξιν εκείνην επήλθε σιωπή τις εις άμφοτέρους. Δέν ώμίλουν' εκάθησαν επί τής χλόης. Το έρυθρόν νέφος τής Αιδούς περιπλανήτο επί τών παρειών των. Η θεραπεινής ήτις συνώδευε τήν Βιβλίδα τούς έθεώρει μετά προσοχής. Ένόησεν ότι αυτός ο νέος έν προχθές είχον είδει εις τό αυτό μέρος χωρίς νά τόν αναγνωρίσωσιν, ένεκα τής μικράς μεταλλαγής τής μορφής και τής ένδυμασίας του, ήτο αυτός ο Καῦνος. Μετά τινος στιγμᾶς ή Βιβλίς συνοδευομένη υπό τής θεραπεινίδος της ώχρόλευκος και περίσκεπτος εισήλθεν εις τόν θάλαμόν της. Εκείνην τήν ήμέραν έδέησε νά επισκεφθῆ τήν πολύ άδιαθετοῦσαν Βιβλίδα και ο γηραιός πάππος της Εὔρυτος, όστις τοσοῦτον έμερίμνα υπέρ τής υγείας της.

Ητο ακόμη πρωΐα, ότε άπεχωρίσθησαν οι δύο έρωμένοι άδελφοί. 'Ο Καῦνος έμεινε μετά τήν αναχώρησιν της σύννου, υπό τήν επιβρόχην τής έντυπώσεως, ήν τῷ έπροξένησεν ή σημερινή συνάντησις μετά τής Βιβλίδος, οὐχι τής αδελφής ή έρωμένης του, αλλά τής αδελφής και έρωμένης συνάμα, τού μυστηριώδους σήμερον δι' αυτόν όντος, έρωμένης μετεχούσης αδελφότητος, και αδελφής μετεχούσης έρωτος. Σήμερον ήγάπα τήν Βιβλίδα όχι ως αδελφήν μόνον. Η αδελφική αγάπη άνεμίχθη ριφθεΐσα έν τῇ ζεούτῃ έρωτικῇ καμίνω, εξ ής άναθρώσκει μυστηριώδους άτμός. 'Ο Καῦνος εξηκολούθει μένων επί τής χλόης. Ψυχρός ο ρύαξ θεατής τής έρωτικῆς συναντήσεως εξηκολούθει φλοισβίζων. Πέριξ τού Καῦνου ή μουσική άρμονία τής ψαλλούσης φιλομήλας, τής υπολαΐδος και τής μικράς πυρραλίδος δέν διεκόπη οὐδέ στιγμήν. 'Ο αδελφός έραστής καιτοι έχων ήνεώγημένους τούς άφθαλμούς, ήτο βεβουθισμένος εις άνειρον παράδοxon.

Αιγυράς Άχος ποιμενικοῦ αἰλοῦ τόν εξαγειρεν. Εθεώρησε πέριξ' είδε γαλήνην πανταχοῦ, ένθ' έν τῇ καρδίᾳ του ήσθάνετο τριχυμίαν. 'Οσάκις έπρεσεν εις τήν

μνήμην του τόν πρό δλίγων ήμερῶν άμειννον έτι βίον του, τήν θήραν του και τās τόσας τερπνάς διασκεδάσεις του, έφαινετο σκυθρωπάζων. Ηδη ένόμιζεν ότι ωφειλε νά πράξῃ τι, ότι έπρεπε νά κρύπτηται από τὰ όμματα τών ανθρώπων, ότι έπρεπε νά ζητήσῃ εξιλέωσιν κκουργήματός τινος, άγνώστου εις αυτόν. Απῆλθε τού μέρους εκείνου τοιαῦτα τινά σκεπτόμενος.

Ητο ένοχος ένθ' ήτο συνάμα άθώως. 'Εν τῇ άθωότητί του ταύτῃ υπήρχε λανθίνουσα ή ένοχή.

IX.

Ιδέτε πώς έρχονται εις τινος όλα, κατά τό κοινόν λόγιον, άνάποδα. Ποία χαρά, άν οι δύο οὔτοι έρωμένοι δέν ήσαν άδελφοί, ή μάλλον άν οι δύο οὔτοι έτύγχανον έρωμένοι, όχι άλλήλων, άλλ' ή μὲν άλλου τινός, ο δὲ άλλης κόρης. Μετά πόσης χαράς και έλπίδος θά ήρχιζεν ο έρωσ και θά προέβαινε μεγάλοις βήμασι. Θά έπεμπε κατ' αρχάς ή Βιβλίς πρὸς εκείνον, όχι βεβαίως ράβασάκια και δακτυλίδια, ως αι σημεριναι, άλλ' έν ρόδον καλλιχρουν, ή έν μῆλον χνοῶδες και ροδόχουνον, πράγματα, άπερ κατά τήν επιτυχή παρατήρησιν τού Αλθώτα χρησιμεύουσι σήμερον μόνον δια ροδοζάχαρην και μηλόπηταν δια τὰ ζαχαροπλαστεία. Ποία αντίθεσις. Σήμερον τὰ αισθήματα, ως επί τό πλείτον τών έραστών, διαβιβάζονται επί καλλιχρού και πεποικιλμένου χάρτου και εγκλείονται έντός εύωδιῶντος φκέλλου, ένθ' τότε επί τών ωραίων πετάλων τού ρόδου έσημειοῦτο τό άρρητον αίτήθημα τού έρωτος και επέμπετο πρὸς τήν έρώσαν ψυχήν. Πώς δὲ θά είπήτε συνεννοοῦντο. Φαίνεται ότι οι τότε έρασται είχον τήν όσφρησιν πολύ λεπτήν και εξησκημένην, και όσφραϊνόμενοι τό ρόδον ήσθάνοντο τί δι' εκείνου παρήγγειλλεν ο έρων. Σήμερον συνάζουσι τὰ βρωμερότερα και δυσωδέστερα ράκη τού δρόμου, τὰ μεταβάλλουσιν αι μηχαναι εις χάρτην εύπρόσωπον, έφ' ου γράφονται οι έρωτες!

Επειδή δὲ οι τότε θεοί είχον τόν δάκτυλόν των εις ό,τι μεταξῦ τών θνητῶν έγίνετο, δέν είναι άπίθανον ότι ή 'Αφροδίτη είχεν άνακατευθῆ εις αυτόν τήν έρω-

τικὴν βρωμοδου. *λειάν* τών δύο αδελφῶν.

Εἰς τινος ανθρώπους αι καρδιαί όνοιάζουσι τόν κηρόν. Όταν αρχίσῃ ν' άνάπτῃ άπέναντι αὐτῶν ή φλόξ τού έρωτος, αι καρδιαί αὐται τήκονται και βραθυμῶν άναλύονται. Ἰτως δὲ τὰ δάκρυα, άπερ ρέουσιν εκ τών όμμάτων τοιοῦτων έρωμένων, είναι σταγόνες προερχόμεναι εκ τής άναλυομένης άπέναντι τής φλογός καρδίας. Τούλάχιστον οι χύσαντες τοιαῦτα δάκρυα όμολογοῦσιν ότι τὰ εὔρον πολύ θερμά.

Φαίνεται δὲ ότι αι καρδιαί τού Καῦνου και τής Βιβλίδος ήσαν εξ' εκείνων τών καρδιῶν, τών κηρίων' διότι άφ' ότου ήρχισε νά κείηται άπέναντι αὐτῶν ή μεγάλη δάξ τού έρωτος, ήρχισε και ή καρδιά νά πάσχῃ, ό,τι πάσχει κηρός εύρισκόμενος δύο βήματα μακράν τής πυρός.

Τρεῖς ήμέραι παρήλθον από τής τελευταίας και μυστηριώδους συναντήσεως, και ή Βιβλίς δέν άντήλλαξε λέξεις με τόν Καῦνον. Κατ' αὐτὰς τās ήμέρας έπειδή ή άδιαθεσία της έπετάθη, τήν έπεσκέθη ο Καῦνος, άλλ' έμεινεν επ' όλίγον μόνον εις τόν θάλαμον, φοβούμενος μή ή παρουσία του τήν άνησυχῆσῃ.

Τὰ φλύαρα γραΐδια τής πόλεως εκείνης, τὰ άδόλεσχα ταῦτα έρπετα τών κοινωνιῶν, τὰ θέλοντα νά εισδύωσι πανταχοῦ, ν' άποκαλύπτωσι μυστήρια, νά σχολιάζωσι και τό ελάχιστον κίνημα παντός, δέν έπαυσαν ψιθυρίζοντα, έρωτῶντα δια τί ή Βιβλίς δέν συχνάζῃ πλέον εις τόν ποταμόν, διατι ο Καῦνος δέν κάμνει τούτο ή εκείνο κλπ.

Η άφιξις γειτονικοῦ τινος βασιλόπαιδος εις τό άνάκτορον τού Κυρύτου έδωκεν ὕλην πλειοτέραν εις τήν άδολεσχίαν των.

— Πότε θά ψάλωμεν τόν Ὑμέναιον, έλεγόν τινες. — Καλὲ, τί Ὑμέναιον; 'Εκείνη είναι έρωτοκτυπημένη με άλλον και καθως πηγαίνει φοβοῦμαι μή τής ψάλωμεν τόν . . . , έλεγεν άλλη, άποσιωπῶσα τήν τελευταίαν λέξιν.

Ημέραν τινά, έν τών τοιοῦτων, παραμονεῦον έν τῷ ποταμίῳ, ή προσποιούμενον ότι έπλυνεν, έθεώρησε μετ' εκπλήξεως τόν Καῦνον και τήν Βιβλίδα μεμονωμένους εκεί, περιπτυσσομένους και μετά τινος στιγμῆν άποχωρισθέντας.

Τούτο υπήρξε Κολόμβειος άνακάλυψις

δια το γραΐδιον και έσπευσε μεν νά διακοινώσῃ τούτο εις τὰ επίλοιπα τής γειτονίας της, άλλ' εκείνα έπέλασαν δια τήν ύπόνοιάν της και τῇ είπον:

— Καλὲ, τί λέγεις; εκείνα είναι δύο άγαπημένα άδελφια . . .

Η άνακάλυψις όμως τού γραΐδιου δέν ήτο αναξία λόγου. 'Ο Καῦνος και ή Βιβλίς ήρχισαν τό rendez vous εις τό ἕδιον εκείνο μέρος, όποι κατά πρώτον συναντήθησαν ως έρασται, χωρίς όμως ποτε ν' άνταλλάξωσι λέξιν έρωτικὴν, χωρίς νά δείξωσιν ελάχιστον σημεῖον ότι ήγαπῶντο, όχι μόνον ως άδελφοί, άλλ' και ως έρασται.

Αἱ συνεντεύξεις αὐται, καιπερ έπιτείνουσαι άμφοτέρων τήν μελαγχολίαν, εξηκολούθησαν τακτικῶς γινόμεναι επ' τινος ήμέρας' άλλ' ο πατήρ των, προετοιμάζων τό άνάκτορον δια τόν γάμον τής Βιβλίδος, μετά τού νεήλυδος ξένου βασιλόπαιδος, έμπόδιζεν εις ταύτην τās συχνάς εκδρομάς.

Η Βιβλίς ήκουσε παρά τής μητρός της τήν περι τοῦ γάμου της είδρσιν' ήναντιώθη, ωχρίασε και εκλαυσεν.

Ημέραν τινά δακρύουσα είπεν ή Βιβλίς εις τον Καῦνον:

— Καῦνε, με ύπανδρεύου . . .

'Ο Καῦνος δέν απήντησέ τι. Πύρινον δάκρυ κατεκύλισεν από τήν παρεΐαν του. Όμοιον δάκρυ παρετρύθη και εις τήν παρεΐαν τής Βιβλίδος.

Έν δάκρυ υπήρξε μία άπάντησις εις τήν άγγελίαν τής Βιβλίδος, έν συλλυπητήριον δια τήν μέλλουσαν δυστυχίαν της.

Όταν δέν τολμῶσιν ή δέν εύρίσκωσι λέξεις ίνα εκφράσωσι τήν λύπην ή χαράν τὰ χείρη, οι όφθαλμοί αφίνουσι νά ρεύσῃ έν δάκρυ.

Τό δάκρυ τούτο είναι όλόκληρος εκφρασις αισθήματος.

X.

'Επειδή δέν έχω σκοπόν νά γράψω μυθιστόρημα, άλλ' άπλήν εκθεσιν γεγονότος, παραγαγόντος τήν παροιμίαν ταύτην, άποφεύγω τās περιπλοκάς και τὰ έπεισόδια και εισέρχομαι εις τό τέλος τής διηγήσεως.

Η Βιβλίς μετά τήν σύλληψιν τού πρὸς τόν αδελφόν της έρωτικοῦ πάθους μετέβαλε ζώην. Είπαυσε τās εις τὰ φλοισβίζοντα ρέιθρα τών ποταμῶν συνεντεύξεις μετά

των άλλων περιθύνων σπινθίως ήκουε τὰς τῶν προΐνων μουσικῶν καὶ ἀσκαύλων μελωδίας καὶ διημέρει ἐξ ἀδιαθεσίας εἰς ἀδιαθεσίαν ἐπιπίπτουσα ἐκλείστο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, εἰς παραδόξους βυθίζομένη σκέψεις.

Τὸ αὐτὸ εἶχε ποιήσει καὶ ὁ Καῦνος. Ὁ ἄλλοτε γελοῖος καὶ ῥοδοπάρειος ἐκείνος, μείραξ, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἱππόλυτος τῶν χρόνων ἐκείνων μετεβλήθη ἤδη εἰς σκεπτικὸν καὶ ἐρωτόπληγα νέον.

Τίς ἤσθάνθη τὴν ἀνίαν, ἣν προξενεῖ ἡ ἐντελής σιγὴ εἰς δύο ἐραστάς λατρευομένους διαπύρως πρὸ καιροῦ; Ναὶ μὲν τὸ βλέμμα ἐκφράζει πολλά, ἀλλ' εἶναι καὶ τὰ χεῖλη, τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ κάμουν τὸ μέρος των. Φαντασθῆτε λοιπὸν νὰ λατρεύη τις τι, νὰ αἰσθάνηται τὴν ἀνάγκην νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, νὰ ἔχη μυρία ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ νὰ ἦναι ἠναγκασμένος νὰ ἴσταται ἀλαλός ἐμπρὸς αὐτοῦ, νὰ στένη ἐνίοτε καὶ νὰ ὠχρίξ. Αὐτὸ συνέβαιεν εἰς ἀμφοτέρους. Ὁσημέρι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἡ μελαγχολία των ἐπετείνετο.

Ἄλλ' ὁ πατὴρ δὲν ἔμενε ἐν τούτοις ἀργός. Φιλοξενήσας πρὸ ἡμερῶν βασιλόπαιδά τινα, ἤρχισεν ἤδη νὰ κάμνη ταῖς προξενιαῖς. Οἱ δὲ τοιοῦτοι γαμβροὶ εἶχον τότε πολλὴν πέρασιν. Καὶ σημειώσατε ὅτι ὁσάκις συνέβαιεν οὗτοι ἡ καταδικωμένοι ἢ ἐξοριζόμενοι νὰ φιλοξενῶνται εἰς ἀνάκτορα ἄλλων βασιλέων, κάτι τι θὰ ἐποίουν καὶ θὰ ἔφευγον πολλάκις γαμβροί. Τὰ τοιαῦτα ὅμως συνεπείγοντο πολλάκις πολέμου. Ἐκτὸς τοῦ γνωστοῦ πραξικοπήματος τοῦ Πάριδος, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα παραδείγματα τοιαῦτα. Ὁ Προμέδων ὁ Νάξιος φιλοξενούμενος ὑπὸ τοῦ Μιλησίου Ἰψικρέοντος ἔκλεψε τὴν γυναῖκά του Νέαιραν τοῦθ' ὅπερ προῦκάλεσε μακρὸν πόλεμον μεταξὺ Μιλησίων, Ἐρυθραίων, Νάξίων καὶ ἄλλων συμμάχων. Καὶ ὅμως ἡ Νέαιρα δὲν ἠκούσθη κἀν. Ὁ προβλεπτικὸς λοιπὸν Μίλητος, ὡς καλὸς οἰκοκύριος καὶ φιλόστοργος πατὴρ ἔδωκε τὴν parole d'honneur εἰς τὸν βασιλόπαιδα ἐκείνον, ὑποσχέθει τὴν χεῖρα τῆς Βιβλίδος. Ἡ μήτηρ τῆς Εἰδοθεία ἤρχισεν ἀθροίζουσα τὰ νυμφικὰ αὐτῆς, ἀλλ' ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ γίνῃ ὁ μέλλον γάμος γνωστὸς εἰς τὴν Βιβλίδα, ἀλλ' ὡς εἶδομεν ἡ Βιβλὶς τὰ ἐμυρίσθη καὶ

ἔμαθε παρὰ τῆς μητρὸς τῆς τὰ περὶ τοῦ γάμου τῆς.

Ὅταν ὁ πατὴρ παρουσιάσεν εἰς τὸν Καῦνον τὸν μέλλοντα σύζυγον τῆς Βιβλίδος, κατ' ἀρχὰς ὠχρίασεν οὗτος εἶτα δ' ἐξέπεμψε πικρὸν γέλωτα. Ἐκτοτε ὁ μέλλον σύζυγος τῆς ἀδελφῆς του ἦτο μισητόν τι ὄν εἰς αὐτόν, ἦτο ἀντιζήλος, ἀντερραστής.

Τετράκις ἢ πεντάκις ὁ Καῦνος συνήντησε τὴν Βιβλίδα. Συνωμίλουν περὶ κοινῶν καὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους διέκοπτον τὴν συνομιλίαν των καὶ ἀπεχωρίζοντο δακρύνοντες.

Ἦν ἔραν τινὰ συνήχθησαν ὅλα τὰ πεθερικὰ παιδρὰ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Εὐρύτου, ὅπως χαιρετίσωσι τὴν νύμφην. Τὸ σκυλλόγιον τῶν ὑπηρετῶν, θεραπαινίδων καὶ λοιπῶν παρασίτων τῶν οἰκιῶν εἶχεν ἀκολουθήσει τὸ συγγενολόγιον τοῦτο. Κατ' ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἔμελλε νὰ παρουσιάσῃ καὶ ὁ Μίλητος τὴν νύμφην εἰς τὸν γαμβρὸν δημοσίᾳ. Ἡ Βιβλὶς ἠνθήθη νὰ παρουσιασθῇ, λόγῳ μεγάλης ἀδιαθεσίας. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἀκουσα ὑπήχθη εἰς τὴν πατρικὴν ταύτην πίεσιν.

Ὁχρὰ ἔφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ θαλάμου. Οἱ περιμένοντες αὐτὴν ἦσαν εὐθυμοί. Μόνον αὐτὴ καὶ ὁ Καῦνος ἦσαν εἰς ἀθυμίαν. Συγκεκινημένος ὁ Καῦνος μόλις ἠδυνήθη νὰ κρητήσῃ τὰ δάκρυα. Ἡ κεφαλὴ του κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο λαβύρινθος ἰδεῶν. Ἡγάπα' καὶ ἐτι πλέον, ἐλάτρευε τὴν Βιβλίδα ὡς ἐρωμένην, τὴν ἠγάπα καὶ ὡς ἀδελφὴν. Ἐμίσει τὸν γαμβρὸν, ἐλυπεῖτο τὴν μητέρα του, ἐφοβεῖτο τὸν πατέρα καὶ τέλος ἠθάνετο ἐν ἑαυτῷ αἰσχύνην συνάμα καὶ ἐνοχλήν. Εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀποσπάσῃ τὴν Βιβλίδα ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ξένου ἐκείνου;

Ἡ θέσις τοῦ Καῦνου ἦτο δυσχερής. Ὁ Μικχαρεὺς Κανάκης ἐλθὼν εἰς παρομοίαν θέσιν, δηλαδὴ ἐραστὴς τῆς ἀδελφῆς του καὶ μὴ δυνάμενας νὰ ἔλθῃ εἰς σκοπὸν τινα ἠτύχησε ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ξένου ἐκείνου.

Ὁ πενθερὸς Μίλητος ὅπως εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀθροισθέντας συγγενεῖς, τοὺς παρεκάλεσεν ὅπως μείνωσι μέχρι τῆς ἐσπέρας, ὅτε ἔμελλε νὰ τοῖς παραθέσῃ τράπεζαν μετ' ἀφθόνων ἐδεσμάτων.

Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ περιγράψω τὴν ποικί-

λίαν τῶν ἐδεσμάτων, γλυκυσμαμάτων καὶ λοιπῶν ὀρεκτικῶν, φοβούμενος μὴ σὰς ἀνοίξω τὴν ὄρεξιν καὶ διακόψω τὴν ἀνάγνωσιν τῆς δικηγήσεως ταύτης.

Ἠέρδικες, γουρουνάκις, λαγωαί, ἀρνία, ἀφθονοὶ ὀξύγαλα, θρίδακες, βεπάνια καὶ ἡ λοιπὴ ἀφθονία τῶν ξηρῶν καὶ νοπῶν ὀπωρῶν καὶ ἀβυρτακῶν ἐκκρινον τὰς κοιλίας τῶν συνδαιτυμόνων νὰ ἐξογκωθῶσι πλείωτερον τοῦ συνήθους. Ὅτε ὅμως εὐρίσκοντο εἰς τὸ τέλος καὶ ὁ στόμαχος ἦτο πεπλησμένος, ἐπρότεινον τινὲς νὰ χορεύσωσιν, (ἵνα χωνεύσωσι ἴσως). Ἀλλὰ συμβάν τι λυπηρὸν τοὺς ἐκκρινον ὄχι μόνον νὰ χορεύσωσιν, ἀλλ' ἐκ τῆς κινήσεως νὰ χωνεύσωσιν εἰς μικρὸν διάστημα χρόνου.

Ἡ Βιβλὶς ἀπ' ἀρχῆς τοῦ δείπνου δὲν μετείχε τῆς εὐθυμίας τῶν λοιπῶν δαιτυμόνων τοὺς ὀρθαλμοὺς ἐνίοτε προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ Καῦνου, εἶχεν ἐπισύρει κατ' ἀρχὰς τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ τὸ ὑγρὸν τῆς σταφυλῆς παρεμβάν εἰς τὸ μέσον, ἔκαμεν ἐκείνους νὰ μὴ προστέχωσι πολὺ εἰς ἐκείνην. Περὶ τὰ μέσα τοῦ συμποσίου ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς θύρας δύο μορφαὶ γεροντικαί, πρόσωπα συμπαθῆ καὶ εὐγενῆ. Ἦσαν δύο ῥαψῶδοι, δύο δηλαδὴ ὑπηρεταὶ τῶν Μουσῶν, τερπόμενοι καὶ τέρποντες διὰ τῶν ἀσμάτων αὐτῶν, ἀνθρωποὶ πτωχοὶ ὑλικῶς, ἀλλὰ πλούσιοι πνευματικῶς. Ἐφάνησαν λοιπὸν ἐπὶ τῆς θύρας, ὡς φαίνονται σήμερον ἐπὶ τῆς θύρας τῶν ξενοδοχείων καὶ καφετειῶν οἱ λυροφόροι, ἀλλὰ σπινθίως λυροφόροι Ἴταλοὶ καὶ Ἴταλόπαιδες καὶ διὰ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ πλαγιαύλου των διακόπτουσι τὴν μονοτονίαν τῶν γευματιζόντων ἢ χασκόντων ἐν τοῖς χαφτείοις. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι τινὲς τῶν σημερινῶν τούτων πλανητῶν ῥαψῶδων ἔχουσι κάμει διαζύγιον μετὰ τῆς πολυθελγήτρου κυρίας Ἀρμονίας καὶ Ἐρμελείας καὶ ἐσχετίσθησαν μετὰ τῆς δυσχερῆτος Κακοῦρῶθμιας καὶ Τραχύτητος, πριονίζοντες, ἀντὶ νὰ θωπεύωσι τὰ ἴστα. Ρακένδυτοι παῖδες προρῶντες ἐπενδύτας καὶ πῖλους γεροντικούς, ἀρλεκίνοι καὶ πολλάκις κακόμορφοι τείνουσι χεῖρα ἐπαίτιδα, διεστραρμένοι δὲ πανταχοῦ δίδουσι μὲν ἰδέαν τινὰ τῆς ποιητικῆς πατρίδος των Ἰταλίας, ἀλλὰ συνάμα ὑποδεικνύουσι τὴν ἐν ἐκείνῃ ἐπιπολάζουσαν ἐπαιτείαν. Εἰς τὴν ἀρχαί-

τητα ὅμως τοιοῦτο εἶδος ἀρλοκαλῶν καὶ τεταπεινωμένων ἀοιδῶν δὲν ὑπῆρχε. Τοῦλάχιστον οἱ δύο οὗτοι ῥαψῶδοι ἦσαν μορφαὶ εὐγενεῖς καὶ κοσμικῶς ἐνδεδυμένοι.

Ἐν μέσῳ ἡτυγίας ἤρχισαν νὰ ἄδωσιν οὗτοι. Κατ' ἀρχὰς οἱ φλόγγοι των ἦσαν εὐθυμοί. Μετὰ ταῦτα μελαγχολικὸν τι ἄσμα ἤρχισε νὰ συγκινήσῃ τοὺς συνδαιτυμόνας. Ἦτο, νομίζω, δικηγῆσις τοῦ Θανάτου ποιμενίδος ἀγαπητάτης Δάφνης τῆς καὶ μὴ ἀνταγκηθείσας.

Ἡ συγκίνησις ὅμως ἐγένετο πασιδῆλος ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν δύο ἐραστῶν ἀδελφῶν. Ἐν δάκρῳ ἐπρόθεωκε τὴν συγκίνησιν τῆς Βιβλίδος. Ἐτερον κατακλιθεὶς διὰ τῆς πικρείας, ἔμεινε ἐπὶ τῶν τριγῶν τοῦ τρυφεροῦ γενεῖου τοῦ Καῦνου. Ἐνομίζε τις ὅτι τὸ ἄσμα ἐκεῖνο εἰσέδυν ἐντὸς τῶν σπλάγγων καὶ ἀπέσπκ τὰ δάκρυα.

Πόσον εὐκόλως κλαίουσιν αἱ ἐρῶσαι κερδοῖαι!

Ὁ Μίλητος διέταξε τοὺς ἀοιδούς, νὰ διακόψωσι τὸ ἄσμα, ἰδίῶν τὴν συγκίνησιν τῆς Βιβλίδος, ἤτις:

— Ἄ εἶπεν, ἐκπέμπουσα προσπεποικημένον γέλωτα, θ; ἐξοκολουθήσουν . . .

Μολαταῦτα μετὰ τινὰς στιγμῆς ἡ Βιβλὶς ἐζήτησε τὴν ἀδειαν ἵνα κατακλιθῇ, εἰπούσα ὅτι συνεκινήθη πολὺ.

Ἠσπάσθη τὴν μητέρα τῆς κατ' ἀρχὰς. Ἐκείνη τὴν ἐσυμβούλευσε ν' ἀσπασθῇ καὶ τὸν μέλλοντα σύζυγόν τῆς. Ἐκείνη ὠχρίασεν. Ἐπανέλαθε τὴν πρότασιν ὁ πατὴρ τῆς, καὶ ἡ Βιβλὶς ἀρῆκε τὴν χαῖρά τῆς νὰ δεχθῇ τὸν θερμὸν ἀσπασμὸν τοῦ γαμβροῦ. Ἐξέψε κατόπιν ἐν ἐτι βλέμμα ἐπὶ τοῦ Καῦνου καὶ ἀπῆλθεν. Ἡ ἀπουσία τῆς εἶχε γίνῃ κατ' ἀρχὰς ἐπαισιθητὴ, ἀλλὰ θούρειόν τι ἄσμα, ὑπὸ τῶν ἀοιδῶν ψαλὲν, ἔκαμε τοὺς δαιτυμόνας νὰ τὴν λησμονήσωσιν.

Ὁ Καῦνος ἐν τούτοις ἦτο κλίβανος πυρίφλεκτος σκέψων καὶ ὑπονοσιῶν. Ἐσκέπτετο ν' ἀπέλθῃ καὶ αὐτὸς, ὅτε φωναὶ καὶ ὀόρυθος ἠκούσθησαν ἐκ τοῦ βᾶθους τῶν ἀνακτόρων.

Ἐστρέψαν ἅπαντες περίτρομοι. Ἡ ἠχώ ἐπληττεν ἤδη βικιότερον τὰ ὠτὰ των.

— Τρέξατε! . . . Τὴν Βιβλίδα . . . Τὴν Βιβλίδα . . .

Αὐταὶ ἦσαν αἱ φωναί. Θεραπεινίδες τινὲς ἀνήγγειλον ὅτι λυσίκομος καὶ ἄδουσα ἐδραπέτευεν ἡ Βιβλὶς, καὶ ὅτι ἐκείνην

τὴν ὥραν οἱ ὑπκρέται ἐνασχολούμενοι εἰς τὸ γεῦμα δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἴδωσι ποίαν ὁδὸν ἔλαβε.

Πάντες τότε ἀνετινάχθησαν τῶν ἐδώ-
λιων των. Βιὲ ὠρθωμένην κόμην καὶ ὠ-
χρῶν ἀνετινάχθη ὁ Καῦνος καὶ διὰ μιᾶς
ἐπῆδρασεν ἔξω τῆς θύρας, γενόμενος πα-
ραχρῆμα ἄφαντος, ἕνεκα τῆς ταχύτητος
τῶν ποδῶν του. Τὸ ἀνάκτορον ἅπαν τοῦ
Εὐρύτου εὐρέθη εἰς κίνησιν. Οἱ πληρώσαν-
τες τὸν στόμαχόν των ἐδεσμάτων διε-
σπάρησαν τρέχοντες πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς
δραπετευσάσης Βιβλίδος, καὶ ἐλπίζοντες
τούλάχιστον, ἂν δὲν εὕρωσι τὴν Βιβλίδα,
νὰ χωνεύσωσι ταχέως τὰ δύσπεπτα γου-
ρουνάκια καὶ τοὺς λαγμούς. Ὁ δὲ ἐπίδο-
ξος γαμβρὸς ἀκόνιζεν ἤδη τοὺς ὀδόντας
του, ὅπως φάγη τὴν *χυλόπηγαν*, ἣτις τῷ
ἐμαχειρεύετο.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

TIM. AMHEAAS.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ. (1)

Πόσις φοραῖς τὰ κύματα
Ποῦ ἐπίφταν ἀφρισμένα
Ἐ τὸ ἔρμο τ' ἀκρογᾶλι μου
Τὰ βώτησα γιὰ σὲν!

—oo—

Πόσις φοραῖς τὸ δάκρυ μου
Ἐ τὴν ἀβυσσο εἶχε στάξει.
Καὶ πόσο ἐπαρακάλεσα
Νᾶλθῃ ἔσὲ ν' ἀράξῃ!

—oo—

Τοῦ κακοῦ! φεύγ' ἢ θάλασσα
Καὶ πίσω της μ' ἀφίνας
Ἄφρονες καὶ λίγα φρύγανα
Γ' ἂ μόνῃ ἐλεημοσύνη.

—oo—

Κ' ἐγὼ τυφλὸς ἐκύτταξα
Τὸ κύμα καὶ δὲν εἶδα
Ὅς εἶν' ἀφρὸς ἢ ἀγάπη μου
Καὶ φρύγανε ἢ ἐλπίδα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΛΑΡΙΤΗΣ

(1) Ἐπιπέθη λίαν ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ μουσι-
κοδιδασκάλου Κυρίου Λεμπέρη.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΛΟΗΣ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλ. 91).

Τοιαύτη ἦτο ἡ βεβαιότης τῆς εὐτυχίας
του ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐναγκαλισθῇ ὡσαύ-
τως τὸν συμβολαιογράφον καὶ τὸν ἀγ-
γελιοφόρον τῆς καλῆς ταύτης εἰδήσεως.

— Ἰδοὺ ἀληθῶς εὐτυχῆς συμβάν! ἀ-
νέκραξεν ὁ Κ. Ἐλθορθοῦ διότι ποτὲ εἰς
τὸν βίον μου δὲν ἠσθάνθην ζωηρότερον
ἐνδιαφέρον ὅσον δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.
Δύνημαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω ποῦ εἶναι κε-
κρυμμένη ἡ ἀνεψιὰ τοῦ μακαρίτου πελά-
του μου;

— Βεβαίως δύνασθε, διέκοψεν ὁ Ζόε.
Ὁ κύριος εἶναι πολὺ καλὸς καὶ δὲν θὰ
θελήσῃ νὰ μακρύνῃ ἀπ' αὐτῆς τοὺς φίλους
της. . . ἤξευρα ὅτι εἶχατε φιλίαν πρὸς
τὸν κύριον Ἐρρίκον. Ἀπὸ τῆς νυκτὸς τῆς
κηδείας τοῦ σ' Ἰουλιανῶν ἐνθυμούμαι
πάντοτε ὅσα μὲ εἶπατε, ὅταν. . .

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις ἀπευθύ-
νοντο πρὸς τὸν ἐξωμότην, ὅστις δὲν ἐπε-
θύμει νὰ ἀναλυθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Κ.
Ἐλθορθοῦ ὅσα εἶπεν εἰς τὸν Ζόε. Ἰτως ἐφο-
βεῖτο μήπως τὸ διαπεραστικὸν πνεῦμα
τοῦ συμβολαιογράφου ἐξάξῃ συνεπείας,
καὶ ἀποταίνη ἐρωτήσεις εἰς τὰς ὁποίας ἡ
ἀρχαία φίλια του πρὸς τὸν Μίραν-Ἄφαξ
καὶ ὁ ὄρκος ὁ δοθεὶς εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ
Μορτλάκ δὲν ἔθελον τῷ ἐπιτρέψει νὰ ἀπο-
κριθῇ.

— Ἦλθα ἐπίτηδες διὰ νὰ σᾶς δώσω
πληροφορίαν περὶ αὐτῆς. Ἡ ὑγεία τῆς
νεαρᾶς δεσποινίδος εἶναι ἤδη σπουδαίως
προσβεβλημένη ἢ παρουσία τῶν φίλων
της θὰ τὴν ὠφελήσῃ πλείοτερον ὅλης τῆς
τέχνης τῶν ἰατρῶν.

Ἦ σκέψῃς ὅτι θὰ ἐπανίδῃ τὸ ἀντικεί-
μενον τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἐρρίκου Ἄσθωνος,
ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ ἐπα-
γρυπνῇ μετὰ μερίμνης, τοσοῦτον ἀπέστρε-
ψε τὸν βούν τῶν σκέψεων τοῦ τιμίου χω-
ρικοῦ, ὥστε ἐλησμόνησεν ὅπως διόλου
τὴν ἀρχίσασαν ὀμιλίαν του. Ἄλλ' ὁ ἄν-
θρωπος τοῦ νόμου κατεχώρισε τὰς λέξεις
ἐν τῇ μνήμῃ του, καὶ ἀπεφάσισε καθ' ἑαυ-
τὸν νὰ ἐπανελάβῃ τὴν διακοπεῖσαν ὀμι-
λίαν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

Τέλος συνφωνήθη μετὰ τῶν διαφό-

ρων μελῶν τῆς μικρᾶς ταύτης ἐταιρίας
νὰ ἐγκαταλείψωσιν ἀμέσως τὸ οἰκημῆ των
ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Ναοῦ καὶ νὰ μετα-
βῶσι διὰ λέμβου εἰς τὴν γέφυραν
τοῦ Λονδίνου· ἐσκέπτοντο ὅτι διὰ τοῦ
τρόπου τούτου θὰ ἀπέφευγον τὸν κίνδυνον
νὰ ἀνακαλυφθῶσιν. Ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ
ἐνοικιάσωσιν ἄμαξαν ἣτις νὰ τοὺς μετα-
φέρῃ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἐξωμότου.

Ὅταν ἡ Ἐλλεν ἐξύπνισε πολὺ βραδέως
μετὰ τὸν ἥτυχον ὕπνον τὸν ὁποῖον ἀπή-
λαυσεν ὕστερον ἀπὸ τόσας ὥρας ἀνητυ-
χίας, τὸ πρῶτον ἄτομον τὸ ὁποῖον εἶδε
πλησίον τῆς κλίνης της ἦτο ἡ Σωσάννα
μειδιῶσα ἐν μέσῳ τῶν δακρῶν της. Κατ'
ἀρχὰς ἡ ὄρφανὴ ἐνόμισεν ὅτι ὠνειρεύετο
ἀκόμη· ἀλλὰ τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἐπι-
πτον ἐπὶ τῆς χειρὸς της τὴν ὁποίαν ἡ πι-
στὴ θεραπευτὴς ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων,
τὴν ἔπεισαν περὶ τῆς πραγματικότητος
τῆς εὐτυχίας της.

— Ἐτάθη! ἐσώθη! ἐψιθύρισε μὲ καρ-
δίαν μεστήν εὐγνωμοσύνης· ἀλλὰ ποῦ
εἶναι ὁ ἐραστὴς σου, ὁ πιστὸς καὶ μόνος
φίλος τοῦ Ἐρρίκου. Εἶναι καὶ αὐτὸς ἐν
ἀσφαλείᾳ;

Ἡ Σωσάννα ἀπεκρίθη καταπρατικῶς καὶ
ὁ πτωχὸς Ζόε ὅστις ἠκραζέτο εἰς τὴν
θύραν διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν τὸ ἀντικείμε-
νον τῶν φροντίδων του ἦτο ἐκεῖ, ἔσπευσε
νὰ ἀποσυρθῇ.

— Μὲ ἐνόμασε φίλον τοῦ Ἐρρίκου!
εἶπε σπογγίζων δάκρυ τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν
ἀνάξιον ἀνδρός· ἐὰν ὁ συνταγματάρχης ἢ
ὁ Μίραν ἐπιχειρήσῃ νὰ τὴν καταδιώξῃ ἢ
τὴν χωρίσῃ ἀπὸ τὸν Ἐρρίκον, θὰ τοὺς φο-
νεύσω ὡς θὰ ἐφόνευα ἀγρίαν γαλῆν.

Εἰπὼν ταῦτα κατέβη εἰς τὴν αἰθουσαν
τοῦ προσγείου, ὅπου ἐκάθηντο συνομι-
λοῦντες ὁ χᾶν καὶ ὁ Κ. Ἐλθορθοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἐὰν, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἄμβλος, ὁ διδά-
σκαλος τοῦ σχολείου τοῦ Μορτλάκ, ἡ φύ-
σις ἠρνήθη εἰς τὸν Ρέδ Ράλφ τὴν δύναμιν
τῆς φαντασίας, τὸν ἐπροίκισεν ὅμως μὲ
καλὴν δόσιν πονηρίας.

Ὁ ἀνθρωπίσκος ἀφῆκε φρονίμως νὰ
παρέλθωσι δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι πρὶν ῥυθο-

κινδυνεύσῃ ἐκ νέου ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐρο-
βεῖτο μήπως ἀναγνωρισθῇ διότι ἠσθάνετο
ὅτι τὰ συμβάντα τῶν ὁποίων ὑπῆρξε
μάρτυς δὲν ἦσαν συνήθη, καὶ ἐρόνει ὅτι
διέτρεχε κίνδυνον ἐὰν ἐπιπτεν εἰς τὰς
χειρας ἐκείνων τῶν ὁποίων διέλυσε τὰ
σχέδια.

Ἐπεσκέφθη κατὰ πρῶτον τὰ πύριξ καὶ
ὄλας τὰς μυστηριώδεις ἐξόδους τὰς ὁ-
ποίας μόνον αὐτὸς ἐγνώριζε. Καταρριμέ-
νος εἰς τὸν ἀχυρῶνα ἄνωθεν τοῦ δωματίου
τοῦ ἵπποδαμαστοῦ, περιέφερε τὸ βλέμ-
μα του περὶ τὴν οἰκίαν, καὶ εἶδε μετ'
εὐχαριστήσεως ὅτι ἐξ ὄλων τῶν ἀπέφρων
ἐστῶν, ἐκ μιᾶς μόνῃς ἐξέφυγε καπνός.

— Οἱ κύριοι ἀνεχώρησαν! ἐψιθύρισε
μετὰ μειδιάματος ἢ μᾶλλον μορφασμοῦ
εὐχαριστήσεως, καὶ δὲν ἄφησεν παρὰ εἰς
μόνον διὰ νὰ φυλάττῃ τὴν οἰκίαν.

Ἐνθαῤῥυνθεὶς ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως ταύ-
της, ἐπλησίασεν ἔρπων πρὸς τὴν οἰκίαν
ὅπου εἰσέδυσσε, κατὰ τὴν συνθήειάν του,
διὰ τινος ὁπῆς τῆς στέγης ἀμέσως ἄνω-
θεν τῶν δωματίων τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου
κατεῖχοντο ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Μίραν-
Ἄφαξ καὶ τοῦ συνταγματάρχου. Ὅλα
ἦσαν ἐν ἀταξίᾳ ἐμφαινοῦσθ ἐσπευσμένην
ἀναχώρησιν.

Ἐκ τοῦ δωματίου τῶν ὑπηρετῶν κα-
τέβη εἰς τὰ κύρια δωμάτια. Ὅλα τὰ φῶτα
ἦσαν ἐσβεσμένα. Ἐν τῇ αἰθούσῃ εἶδε
πολλὰ χαρτῖα διεσπαρμένα ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης· τὰ ἔδραξε καὶ τὰ ἐβύθισεν εἰς τὰ
θυλάκιά του.

— Ὅλοι ἔφυγαν, ἐπανελάμβανεν, ὅλοι
ἔφυγαν. Ἐμείναμεν μόνοι ἐγὼ καὶ ἡ πα-
λαιὰ οἰκία.

Τόσην πεποιθήσιν εἶχεν ὅτι ἡ οἰκία
ἦτο ἔρημος ὥστε κατέβη τολμηρῶς εἰς
τὸ πρόσγειον διὰ τῆς μεγάλης κλίμακος.
Εἶχε λησμονήσει τὸν καπνὸν ὅστις ἐξήρ-
χετο ἐκ τοῦ σωλῆνος τοῦ μαγειρείου καὶ
ἤρχισε μάλιστα νὰ συρίζῃ. Τὴν ἀφροσύ-
νην ταύτην ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν πλη-
ρώσῃ μὲ τὴν ζωὴν του, διότι ἐπέσυρε τὴν
προσοχὴν τοῦ Βίλλ Σίδελερ τὸν ὁποῖον
εἶχον ἀφήσει διὰ νὰ φυλάττῃ τὴν οἰκίαν.

Ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος μόλις ἤκουσε τὴν
θόρυβον καὶ ὀπισθεὶς μὲ μεγάλην μά-
χαιραν ἠγέρθη ἐκ τῆς ἔδρας ὅπου ἐκά-
θητο ἐν τῷ μαγειρείῳ καὶ ὠλλίσθησεν ἀφο-
ρητῇ διὰ τῶν διαδρόμων μέχρις οὗ ἔρθη-

σεν εις την μεγάλην αίθουσαν ήτις συν-
κοινωνει με τὸ εστιατόριον. Πρὸς τοῦτο
ἐδαπάνησεν ἀρκετὸν χρόνον, διότι ἀκόμη
δὲν εἶχεν ἰαθῆ ἐκ τῆς τιμωρίας ἣν ἐπέ-
βαλεν αὐτῷ ὁ Μίραν-Άφαξ. Μειδιάμα
ἀγρίας χαρᾶς διήνοιξε τὰ γέλινα του, ὅταν
παρατηρήσας εἰς τὸ τελευταῖον δωμάτιον,
εἶδε τὸν βουκόλον καθήμενον ἐπὶ τραπέ-
ζης καὶ καταβιβρώσκοντα τὰ ἀπομεινάρια
τοῦ ἰδίου του γεύματος.

Ἀπόφασιν ἔχων τὴν φορὰν ταύτην νὰ
μὴ ἀποτύχη τὴν λείαν του, ἐξέβαλε τὰ
σανδάλια του ἵνα μὴ ὁ θόρυβος τῶν βη-
μάτων του ποτήσῃ τὸν ἀνθρωπίσκον ὅστις
ἔστρεφεν αὐτῷ τὰ νῦτα.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν πτωχὸν Ράλφ, ἐκά-
θητο ἀκριβῶς ἀπέναντι καθρέπτου ὅπου
ἀντηνακλάτο ὄχι μόνον τὸ καχεκτικὸν
ἄτομόν του ἀλλὰ καὶ ἡ εἴσοδος τοῦ εστια-
τορίου καὶ μέρος τοῦ εἰς αὐτὸ ἀπολή-
γοντος διαδρόμου. Κατεγίνετο δὲ νὰ πλη-
σιάσῃ εἰς τὸ στόμα του ἕν τεμάχιον ὀρ-
νιθίου, ὅταν ὁ βραχίων του κατέστη αἴ-
φνης ἀκίνητος ὑπὸ τρόμου· ἔβλεπεν εὐδια-
κρίτως ἐν τῷ κατόπτρῳ τὸν κονικλοτρό-
φον ὠπλισμένον διὰ μαχαίρας καὶ προ-
χωροῦντα ἀκροποδητὴ ὀπισθὲν του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ ὀρμέμφυ-
τον τῆς αὐτοσυντηρήσεως ὑπῆρξεν αὐτῷ
ὠφελιμώτερον τῆς φαντασίας. Ἐλλίσθησε
ταχέως ἀπὸ τὴν ἔδραν του καὶ ἐγένετο
ἄφαντος ὑπὸ τὴν μακρὰν τράπεζαν ἣτις,
ὅταν ἀνηγέρθη, εὐρέθη διὰ τῆς πράξεως
ταύτης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐχθροῦ του.

Ὁ Σίδελερ ἐκρυψεν ἐντὸς τῆς χειρίδος
του τὸ ὄπλον τὸ ὅποιον ἐκράτει.

Ὁ ἀνθρωπίσκος μόλις εἶδε τὸ μεταξὺ
αὐτοῦ καὶ τοῦ κονικλοτρόφου μεσότοιχον
ἐπανεῦρε τὸ θάρρος του, διότι ἦτο πε-
πεισμένος ὅτι κατὰ τὴν ταχύτητα ἦτο
ὑπέρτερος τοῦ γέροντος ἀντιπάλου του.
Ὁ μόνος κίνδυνος ἦτο νὰ μὴ ἐμπέσῃ εἰς
τὰς χεῖράς του.

Τῶντι, ὅταν ὁ κακοῦργος ὤρμησε κατὰ
τοῦ Ράλφ, οὗτος ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης καὶ ὤρμησε διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν
αἴθουσαν. Δυστυχῶς αἱ παραθυρόθυραι
αἰτινες ἠνοίγοντο ἐπὶ τῆς χλόης ἦσαν κλει-
σταί. Ὁ βουκόλος προσεπάθησε νὰ ἀνοί-
κῃ τὴν θύραν ἣτις συνκοινωνει μετὰ τὴν
ἐλίμακα δι' ἣς εἶχε καταβῆ· ἀλλ' ὁ κο-

νικλοτρόφος, ἐρχόμενος ἐκ τοῦ μαγειρείου,
ἔλαβε τὴν πρόνοιαν νὰ τὴν κλειδώσῃ.

— Δὲν θὰ με γλυτώσῃς! ἀνέκραξεν ὁ
κακοῦργος ὅστις τὸν ἠκολούθει ἐκ τοῦ
πλησίον. Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ παρ-
δοθῆς, δὲν θὰ σὲ κακοποιήσω.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο τοιαύτη καὶ ἡ γνώμη
τοῦ Ράλφ· ἡ τελευταία αὕτη βεβαίως
δὲν ἦτο ἴσως ἀρκούντως ἡσυχαστική. Ὁ
πτωχὸς αὐτὸς ἤξευρεν ὅτι οὐδεμίαν ἄλλην
ἐλπίδα διαφυγῆς εἶχεν εἰμὴ διὰ τοῦ μα-
γειρείου. Ἐὰν δὲν κατῴρθωνε νὰ φθάσῃ
ἔως ἐκεῖ, ἀπώλετο. Εὐτυχῶς ἐνθυμήθη
τὴν εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ διαδρόμου ὅπην
ἦτις ἔφερεν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Δὲν με ἔπιασες ἀκόμη, εἶπε, πολ-
λοὶ πηγαίνουν νὰ πνίξουν καὶ πνίγονται,
καθὼς συνείθιζε νὰ λέγῃ ὁ ἀρχαῖός μου
κύριος.

ἤρμησεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἐπρό-
φθασε νὰ ἀνεγείρῃ τὴν καταπακτὴν πρὶν
ὁ Βίλλ Σίδελερ φθάσῃ εἰς τὴν εἴσοδον.
Τὰ παραθυρόφυλλα καὶ αἱ θύραι τῆς αἴ-
θουσης ἦσαν κλειστά, καὶ τοσοῦτον σκό-
τος ἦτο ὥστε ὁ κακοῦργος δὲν εἶδε τὸ
βάραθρον ἀλλ' ἐξηκολούθησε νὰ βαδίξῃ
προφέρων βλασφημίας καὶ ἀπειλὰς τρο-
μεράς. Ἐὰν ἠδύνατο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν
νὰ συλλάβῃ τὸν Ράλφ, ὁ δυστυχὴς αὐτὸς
θὰ ἐγένετο θρύμματα· διότι ὅταν ὁ Βίλλ
παρωργίζετο ἐκ τῆς ἀντιστάσεως, ἐγένετο
θηριώδης καὶ σκληρὸς ὡς ὄλοι οἱ ἀναν-
δροι.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ τρεχάματα εἶναι
ἀνωφελῆ, ἔκραξε πρὸς τὸν φυγάδα· ὄλαι
αἱ θύραι εἶναι κλεισταὶ καὶ τὰ κλειδιά...

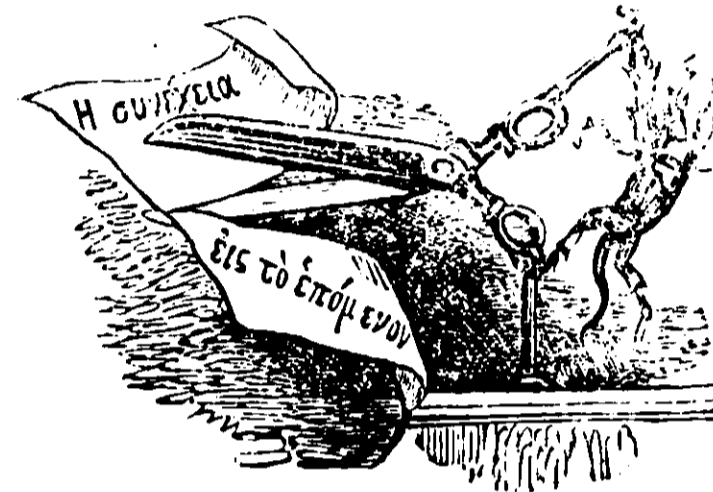
Ἐγένετο ἀλλοίωσις τις ἐν τῇ φωνῇ
του· ἠκούσθη κρότος πτώσεως σώματος
βαρέος, ἔπειτα εἰς ἡ δύο στεναγμοὶ...
ἔπειτα σιωπὴ ἐντελής.

Ὁ Ράλφ ἐστάθη πρὸς στιγμήν καὶ ἤρ-
χισε νὰ χορεύῃ καὶ νὰ γελά ἀπὸ εὐχα-
ριστησιν. Θὰ ἦτο δύσκολον νὰ εἶπῃ τις τί
τὸν ἐφείδρυνε περισσότερο· ἡ ἰδέα ὅτι
περιέπαιξε τὸν καταδιώκτην του, ἡ διότι
διέφυγε τοὺς ὄνυχάς του.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸν διάδρομον, προχω-
ρῶν βραδέως καὶ ψηλαφητὴ μέχρι τοῦ χεί-
λους τῆς καταπακτῆς καὶ τὴν ἐκλείσεν.
Ὁ κακοῦργος ἔμεινεν εἰς τὰ σκότη μόνος
μετὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς σκέψεις του.

Ἡ χαρὰ τοῦ Ράλφ ὠμοίωζε μετὰ χαρὰν

ἀνθρώπου συλλαβόντος τίγριδα καὶ ἀ-
γνοῦντος τί νὰ τὴν κάμῃ. Ἐν τῇ ἀμη-
χανίᾳ ταύτῃ, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς
τὸ Δουδῖνον διὰ νὰ εὔρῃ τὸν Ζὸε Βέαν
ὅστις τῷ εἶχε δώσει τὴν διεύθυνσιν τοῦ
Κ. Ἐλθορθου. Δὲν εὔρε τὸν φίλον του Βέαν·
ἀλλ' εὔρε τὸν συμβολαίουγράφον, καὶ τοιαύ-
τη ἦτο ἡ εὐχαριστήσις του διὰ τὴν με-
γάλην του νίκην, ὥστε ὅταν ὁ Κ. Ἐλ-
θορθου, εὐχαριστηθεῖς καὶ αὐτὸς διὰ τὴν
αἰχμαλωσίαν ἐκείνην, τῷ ἔδωκε δύο γκι-
νέας, ἤρχισε νὰ χορεύῃ περὶ τὸ δωμάτιον
ὡς ἄρκτος ἐλευθερωθεῖσα τῶν δεσμῶν τῆς.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἡ κακὴ ἀστειότης.

Τρεῖς νέοι τῆς Γενεύης ἀπεφάσισαν
ἐσχάτως νὰ ἀστευθῶσι μετὰ ἕνα φίλον των
ὀνόματι Μουρέυ τοῦ ὁποίου ἡ εὐπιστία
καὶ ἡ ἀπλότης δὲν εἶχον ὄρια.

Εὐρέθησαν λοιπὸν εἰς ἕν καφενεῖον, ὃ εἰς
δ' ἐξ αὐτῶν προσποιηθεῖς ὅτι προσεβλήθη
ἀπὸ τοῦς λόγους τοῦ Μουρέυ, παρεφέρθη
καὶ τὸν προσεκάλεσεν εἰς μονομαχίαν. Οἱ
δύο ἄλλοι, ἀντὶ νὰ προσπαθήσωσι νὰ
τοὺς συμφιλιώσωσιν, ἐφάνησαν ὅτι ἐλάμ-
βανον τὸ πρᾶγμα ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν,
καὶ τόσον καλῶς προσεποιήθησαν ὥστε
συνεφωνήθη νὰ κτυπηθῶσιν οἱ διαφερό-
μενοι μετὰ πιστόλιον τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν
εἰς τὰ πέριξ τῆς Γενεύης.

Ὁ Μουρέυ ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τῆς συν-
εντεύξεως διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος πυ-
ρετοῦ καὶ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ ἀπεριγρά-
πτου· ἡ ἰδέα ὅτι ἔμελλε νὰ μονομαχήσῃ
τὸν ἐβασάνισεν ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ὁ-
νειρα τρομερὰ προσέβαλον τὴν φαντα-
σίαν του.

Οἱ φίλοι του χαίροντες διὰ τὴν ἐπιτυ-

χίαν των, ἐξηκολούθουν τὴν ἀστειότητά
των καὶ προσεποιούντο ἀτραχίαν μεμιγ-
μένην με σοβαρότητα καὶ λύπην· ἔσφιγ-
ξαν τὴν χεῖρά του σιωπηλῶς, ἐμέτρησαν
τὰ βήματα καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι εὐρέ-
θησαν ἀντιμέτωποι. Ἀνωφελὲς νὰ εἴπω-
μεν ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Μουρέυ, τὰ πιστό-
λια ἦσαν γεμάτα μόνον με πυρίτιδα.

Τέλος τὸ σημεῖον δίδεται, διπλῆ ἐκ-
πυροκρότησις ἀκούεται καὶ ὁ ἀντίπαλος
τοῦ Μουρέυ πίπτει καὶ μένει ἀκίνητος ὡς
ἐὰν ἐκτυπήθη θανασίμως.

Εἰς τὴν θεὰν ταύτην ὁ Μουρέυ κατα-
λαμβάνεται ὑπὸ τρομερᾶς νευρικῆς προσ-
βολῆς· ἔπειτα αἴφνης ἀρχίζει νὰ ψάλλῃ
καὶ νὰ πηδᾷ. Ὁ δυστυχὴς ἦτο παρὰ φρων.

Οἱ φίλοι του μετανοήσαντες, ἀλλὰ πολὺ
ἀργά, διὰ τὸ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα τῆς
ἀστειότητός των, προσπαθοῦσι μετὰ
νὰ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὸ λογικὸν του τὸν
νέον, ἐλπίζοντες ὅτι ἡ κρίσις ἦτο στιγ-
μιαία· ἀλλ' οἱ ἀγῶνές των εἶναι ἀνεφελῆς
καὶ ἀναγκάζονται νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὴν
οἰκογένειάν του, τῆς ὁποίας εὐκόλον εἶναι
νὰ φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισίαν διὰ τὴν
τραγικὴν ταύτην καταστροφὴν.

Νέος δικηγόρος, μᾶλλον οἰηματίας ἢ
ικανὸς εἰς τὴν ἐπιστήμην του, ὑπερασπί-
ζετο τὴν ὑπόθεσιν ἑνὸς ὀρφανοῦ. Μετὰ
τὴν συνεδρίασιν, ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν
πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου.

— Ἐλπίζω, κύριε, τῷ εἶπεν, ὅτι διή-
γειρα τὴν συμπάθειάν σας.

— Τῶντι, ἀπεκρίθη ὁ πρόεδρος, διη-
γείρατε τὸν οἶκτόν μου.

Ἡρώτων ἡμέραν τινα τὸν Πριόρον, ἀγ-
γλον ποιητὴν, διατί δὲν ὑπῆρχε γάμος
ἐν τῷ παραδείσῳ.

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ ποιητὴς, δὲν ὑ-
πάρχει παράδεισος ἐν τῷ γάμῳ.

Ἀνθρωπὸς τις, εἰς τὸν ὅποιον εἶχον προ-
τείνει θέσιν μὴ συμφωνοῦσαν ἐντελῶς μετὰ
τὰς ἀρχάς του, μετὰ τὰς δοξασίας του, ἐδί-
σταζε μεταξὺ τῆς ἀρνήσεως καὶ τῆς παρα-
δοχῆς, καὶ συνεζήτηε ἐπὶ μακρῶν ὑπερ-

καὶ κατὰ ἐνώπιον φίλου του σιωπῶντος.
— Δὲν θὰ μὲ εἰπῆτε τέλος πάντων τὴν γνῶμην σας; ἤρῳτησεν ὁ ἀμριταλαντευόμενος. — Ὡ! ἀπεκρίθη ὁ φίλος, διατὶ θέλετε νὰ ἔμβω ὡς τρίτος εἰς διάλογον μεταξὺ τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ στομάχου;

Ἰπάλλληλός τις ἐζήτει προαγωγὴν. Ὁ προστάτης τὸν ὁποῖον ἐπεσκέπτετο συνεχῶς τῷ ἐδώρησε τὴν εἰκόνα του.

Μετὰ τινὰς μῆνας, οἱ δύο οὗτοι συναπαντῶνται καθ' ὁδόν.

— Δὲν σὰς βλέπομεν πλέον, ἔκραξεν ὁ προστάτης.

— Ἐμέ; ἀπεκρίθη ὁ ἰπάλλληλος, ἀλλ' ἀρκοῦμαι νὰ περιποιούμαι τὴν εἰκόνα σας.

— Εἰπέτε μοι λοιπὸν, ἐπανελάβεν ὁ πρῶτος μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα, ἐπετίχαστέ τι παρ' αὐτῆς;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ δεῦτερος· κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸ πρωτότυπον.

Συνταγματάρχης τις τοῦ ἰππικοῦ, ἐγκωμιάζων ἑαυτὸν, παρεπονείτο διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ζήλου τῶν ἀξιωματικῶν του. Ἀναγκάζομαι, ἔλεγε, νὰ κάμνω μόνος μου ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ σώματος τὸ ὁποῖον διοικῶ. Εἶμαι ὁ λοχαγὸς μου, εἶμαι ὁ ὑπολοχαγὸς μου, εἶμαι ὁ καταλυματίας μου...

— Καὶ ὁ σαλπικτής σας, προσέθηκε ψυχρῶς κυρία τις ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἔλεγε ταῦτα.

Ἀνεγινώσκετο ἐσχάτως ἐπὶ τινος ἐνοικιαστηρίου τὸ ἀκόλουθον:

— Οἶκημα μετ' ἐπίπλων δι' ἐνοίκιον. Δύναται τις νὰ τὸ ἀποκτήσῃ ἀμέσως, καὶ μάλιστα ταχύτερον ἐὰν ἐπιθυμῇ.

Δύο χωρικοὶ ἀγγλοὶ παρευρέθησαν εἰς θανατικὴν ἐκτέλεσιν διαφόρων κακούργων, ἐξ ὧν ἄλλοι μὲν ἐκρεμάσθησαν μὲ σχοινία, καὶ ἄλλοι μὲ ἀλύστους.

— Ποία διαφορὰ ὑπάρχει, ἠρώτησεν εἰς χωρικός, ἐὰν κρεμασθῇ τις μὲ σχοινίον ἢ μὲ ἀλύσσαν;

— Ὡ! ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος, ὑπάρχει με-

γάλη διαφορὰ. Μὲ σχοινίον, ὀλίγας μόνον ἡμέρας διαρκεῖ τὸ κρέμασμα· ἀλλὰ μὲ ἀλύσσαν κινδυνεύει τις νὰ μὲνη κρεμασμένος καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν!

Ξυλουργός τις, εὐρισκόμενος ἐντὸς πλοίου ἐπιστρέφοντος ἀπὸ τὰς δυτικῆς Ἰνδίας, καὶ ἀπολέσας τὸν πριονά του, ὑπωπτεύθη ὅτι τὸν ἔκλεψε μικρὸς τις μαῦρος, προσκεκολλημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πλοιάρχου.

Ὁ Μίγγος, οὕτως ὠμομάζετο ὁ μικρὸς μαῦρος, ὠρκίσθη τοὺς μεγάλους θεοὺς του ὅτι δὲν τὸν ἔκλεψεν. Ἐμεινε λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις δυσεξήγητος.

Ἄλλ' ὅτε, ἡμέραν τινὰ, ὁ Ξυλουργός εἶπεν εἰς ἕνα σύντροφόν του, καθ' ἣν στιγμήν ὁ μαῦρος διέβαινεν ἐμπροσθέν του:

— Μὰ τὴν πίστιν μου! αὐτὸ τὸ διαβολοπριόνι μου κάθεται στὸ στομάχι!

Ὁ Μίγγος, ἀκούσας τοῦτο, τρέχει ἀμέσως πρὸς τὸν πλοίαρχον καὶ τῷ λέγει:

— Κύριε, ὁ Ξυλουργός ἤρε τὸ πριόνι του. Ἐγὼ εἶπα ὅτι δὲν εἶμαι κλέπτης.

— Πῶς! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, τὸ ἤρε; καὶ ποῦ τὸ ἤρε;

— Εἰς τὸ στομάχι του! ἀνέκραξεν ὁ Μίγγος· παραπονεῖται μάλιστα ὅτι τὸν ἐνοχλεῖ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη προσφέρει ΔΩΡΕΑΝ εἰς τοὺς νέους προστεθησομένους συνδρομητὰς μετὰ παραρτήματος, κατ' ἐκλογὴν, ἢ ἐν ἀντίτυπον τῶν ποιήσεων τοῦ εὐγενοῦς καὶ προθύμως κοσμοῦντος τὰς στήλας αὐτῆς Κ. Δ. Παπαρρήγοπούλου, ἢ τὴν γλαφυρὰν μετάφρασιν τοῦ Κ. Νεοκλέους Καζάζη « Ἡ τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτορος Οὐγγύ. » Τῆς δωρεᾶς ταύτης δύνανται νὰ συμμετάσχωσι καὶ οἱ ἤδη ὑπάρχοντες συνδρομηταὶ ἐν μόνῃ τῇ Βιβλιοθήκῃ ἐὰν πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ παραρτήματος τοῦ τρέχοντος ἔτους δραχ. 3.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ.

ΚΟΜΙΣΣΑ ΣΑΡΝΙ, μυθιστόρημα Α. Δουμαῖ. Ἐξεδόθησαν ὁ Α' καὶ ὁ Β' Τόμος καὶ τιμᾶται ἕκαστος δραχ. 7:50.

Ὁ Γ' εἶναι ὑπὸ τὰ πιεστήρια.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, μυθιστόρημα Α. Δουμαῖ. Τούτου ἡ ἐκτύπωσις ἐπισπεύδεται καὶ μετὰ ἓνα μῆνα περαιούται. Τιμᾶται δραχ. 10.

ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΓΩ « ἡ τελευταία ἡμέρα καταδίκου » μετάφρασις Νεοκλέους Καζάζη. Τιμᾶται δραχ. 2.

ΜΑΡΙΑ ΔΟΞΑΠΑΤΡΗ, δράμα εἰς πράξεις πέντε, ὑπὸ Δ. Ν. Βερναδάκη, ἔκδοσις δευτέρα. Τιμᾶται δραχ. 2:50.

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΔΟΞΑΠΑΤΡΗ, δράμα εἰς πράξεις πέντε ὑπὸ Σοφοκλέους Κ. Καρύδου, στεφθὲν ἐν τῷ ποιητικῷ διαγωνισμῷ τοῦ 1868. Τιμᾶται δραχ. 2.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ ἡ ἀπάνθισμα τῶν ἐκλεκτοτέρων τεμαγίων τῆς νέας Ἑλληνικῆς ποιήσεως. Ἐν Ἀθήναις 1868. Εὐρίσκεται παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Κ. Τεραρική (ὁδὸς Λιόλου ἀριθ. 107) καὶ παρὰ τῇ διευθύνσει τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης. Τιμᾶται δρ. 7.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ, ἐκδιδόμενα ὑπὸ Παύλου Λάμπρου. Τόμος πρῶτος, περιέχων τὰ Μνημόσυνα καὶ ἕτερα ἀνέκδοτα. Τόμος δεύτερος, περιέχων τὴν Κυρὰ Φροσύνη καὶ τὸ Σήμεντρον. — Τύποις Α. Μηλιάδου καὶ Σ. Οἰκονόμου.

Οἱ προμηθεύοντες ἢ συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπολεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἀν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῆ αἰτήσει καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ στέλλωνται ἐπὶ συστάσει.

Τὰ δύο προηγούμενα ἔτη τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλοῦνται ἀντὶ δραχμῶν 6 ἕκαστον.